sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 329 ■ 27 Haziran 2008 ■ 2 YTL

21 Haziran, Cumartesi, saat: 17.00

Darbeye karşı ilk ses

TUDEH nerede hata yaptı?

Mollalar iktidara nasıl geldi?

sayfa 8

60. yılında NATO'ya hayır!

Afganistan'dan defolun!

sayfa 9

TUZLA ZİRVESİ: Herkes vardı, işçiler yoktu

sayfa 4

YAZI DİZİSİ:

İttihatçılıktan Kızıl Elma Koalisyonu'na

Türk milliyetçiliğinin tarihi

ONUR ÖZTÜRK

sayfa 10

301'den 5 ay ceza

İngiliz yazar George Jerjian'ın, Ermeni soykırım iddialarının yer aldığı 'Gerçek Bizi Özgür Kılacak' adlı kitabını yayımlayan Belge Yayınları'nın sahibi Ragıp Zarakolu, Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) meşhur 301. maddesinden beş ay hapse çarptırıldı.

Zarakolu'na dava 4 yıl önce açıldı. Kitabın yazarı Jerjian mahkemeye mektup göndererek yazdıklarının suç oluşturmadığını belirtti. Birinci bilirkişi Zarakolu'nu suçlu bulurken, ikinci bilirkişi kararı mahkemenin takdirine bıraktığını söyledi. Davada Atatürk'ün anısına ve devlete hakaretten başlangıçta 6 ay verilen ceza 5 aya indirilip 1400 YTL para cezasına çevrildi. Son yasal düzenleme dolayısıyla Adalet Bakanlığına başvurulması gerekirken mahkeme bunu yapmadı.

Gerekçelerini bugün öğrenceğiz" dedi. Hükümet 301'den ceza verilmiyor teranesini sürdüre dursun bu yasa kalkmadıkça görünen o ki insanlar bu yasadan ceza almaya ve hedef gösterilmeye devam edecekler.

Jandarmalar itiraf etti

Hrant Dink'in katlinde her geçen gün nasıl bir işbirliğinin olduğu günden güne ortaya çıkıyor. Jandarma "ihmalinin" iki tanığı istihbaratçı olan Albay Öz'ün olayı sonra görüşelim diyerek konuyu kapattığını daha sonra bunun doğru olduğunu internetten öğrendiklerini söylediler. Cinayeti 6 ay önceden öğrendiklerini cinayetten sonra Emniyet'e gittiklerini söyleyen iki asker emniyetin cinayeti bir yıldır bildiğini fark ettiklerini anlattılar. Dönemin İstihbarat Şube Müdürü Yüzbaşı Metin Yıldız 'tanık' sıfatıyla talimatla ifade verip, istihbaratı Albay Öz'e ilettiğini söylemişti. İstihbaratın gereği olarak 'araştırma' emri vermemekle suçlanan Öz'ün ifadesi henüz alınamadı.

Ekmekten sonra elektiriği de zam

Ekmek fiyatının 85 kuruşa çıkarılmasının ardından hükümet çalışanları zor sokacak bir karar daha imza atıyor. Elektiriğe yüzde 23 zam geliyor, artık faturalamızı beşte bir daha fazla ödeyeceğiz.

Başbakan yılbaşından bu yana zammının kaçınılmaz olduğunu anlatıyor. Ancak darbe girşimleri bu gerçek sorununun üzerini örtüyor.

Zamlarda enerji sektörürünün özelleştirilmesinin payı büyük. Enerji patronları maliyetleri bahane ederek hükümet üzerinde zam yapma baskısı oluşturuyor. Hükümet de onları dinliyor.

Özel enerji şirketlerinin eline geçen KİT'lerde 1 Temmuz'dan itibaren otomatik fiyatlandırmaya geçiriliyor. Şirketler elektiriğe enflasyon oranında zam yapacak. Ancak ücretler yerinde sayıyor.

Hayata Dönüş'e zaman aşımı

19 Aralık 2000'de Bayrampaşa Hapishanesinde F tipi tabutluklara karşı açlık grevi yapan tutsaklara jandarma saldırmış. 12 Tutsak vahşice katledilmişti.

Dönemin MHP-DSP-ANAP hükümeti operasyonu siyasi mahkumların bulunduğu tüm cezaevlerine yaymıştı. Bugün tecrit ve insanlık dışı koşullarıyla tanınan F Tipi hapishanelere kanla geçilmişti.

Bayrampaşa'da 12 tutsağın ölümünden arkadaşları sorumlu tutulmuş, başta Doğan Grubu olmak üzere dönemin medyası direnen tutsakların ateşli silah kullandığını iddia etmişti. Ancak gerçek geçte olsa su yüzüne çıkmıştı. Tutsaklar tabi ki silahsızdı.

12 tutsağın ölümünden sorumlu oldukları gerekçesiyle görevli jandarmalar hakkında dava açılmıştı.

Dava dosyası hafta başında zaman aşımına uğradığı gerekçesiyle kapatıldı.

8 yıl boyunca mahkeme gerçeğe bir türlü ulaşamadı, adaleti sağlayamadı.

Ara rejim sevdalılarından parti senaryoları

Tanıdık simalar iş başında

Ara rejim, yani askeri vesayet tarafından belirlenen bir hükümetin iş başına getirilmesi çabaları hızlanıyor.

Anayasa Mahkemesi'nin AKP hakkında Ağustos başında karar vereceği bir üye tarafından Taraf Gazetesi'ne sızdırılmıştı.

Ve her darbe zamanında olduğu leş kargaları kanat çırpmaya başladı.

AKP'yi yerden yere vuran, meclisin türban serbestisi kararını kaos olarak niteleyene medya halkın sandıkta ezdiği isimleri pazarlamaya başladı.

Bunlardan en öne çıkanı Kemal Derviş. Eski bir Dünya Bankası yöneticisi. IMF'nin yapısal uyum programını uygulamak üzere 28 Şubat darbesinin hemen

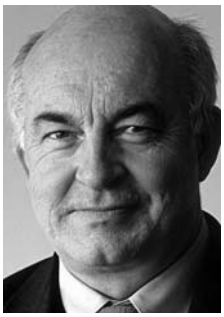

ertesinde Türkiye'ye gelmişti. MHP-DSP-ANAP hükümetinin 4. ortağı olmuştu. Büyük umut olarak gösterilen Derviş'in politikaları 1999 ve 2001 ekonomik krizinden çalışanların ücretlerinin yüzde 40 oranında düşmesiyle sonuçlandı. Derviş, önce DSP'yi bölenlere katıldı, daha sonra onları yarı yolda bırakıp CHP'ye katıldı. Halkın nefretini kazanan politikacıların başında geliyor.

Diğer isimse "ordu seyirci kalmaz" diyerek açıkça darbe kışkırtıcılığı yapan Mesut Yılmaz. Özal'dan sonra ANAP'ın başına geçene Mesut Yılmaz yolsuzluklarıyla tanınıyor. Kardeşi Turgut Yılmaz'la birlikte Alaattin Çakıcı ile olan ilişkileriyle tanınıyor. Türkiye'deki banka hortumlamalarından sorumlu olduğu yaygın bir bilgi. Karadeniz sahil yolu Yılmaz biraderlerin eseri.

20002'de partisi ANAP sandıkta ezilerek cezalandırılan Yılmaz siyaseti bırakmıştı. Şimdi darbe rüzgarları eserken deneyimli bir politikacı olarak sunulmakta.

Plan belli.

Merkez sağda ve merkez solda askeri vesayeti tanıyan bir merkez oluşturmak. Ancak bu planı halk tanıyor. İki kirli ismin oluşturacağı siyasi partilerin hiç şansı yok.

Milli maç dehşeti

Susun dediği için öldürüldü

İtalyan Hakem Roberto Rosetti Hırvatistan-Türkiye maçının bitiş düdüğünü çalarken saha içinde ya da bir kaç fanatiğin bir yerlerde yapacağı kavgalar olabileceğini elbette tahmin ediyordur ya da umursamıyordur.

Oysa futbolla kimi ilgisiz kimi ilgili onlarca insanın ateşli silahlarla yaralanacağı hatta bir insanın faşistçe nedenlerle öldürüleceği aklının ucuna gelir miydi bilinmez.

Maç sonrası 10 ilde 27 kişi mermi ve saçmalarla yaralandı bunlardan bazıları hayati tehlikeyi atlatamadı.

Emekçilere, darbe karşıtlarına açılmayan Taksim yine tacizcilere açıldı. Kutlamaları merak edip meydana inen kadın turistler iğrenç şekilde taciz edildi ve güçlükle olay yerinden kaçabildi.

Bu olayların içinde bir tanesi vardı ki bu sevinme kültürünün yerleşik olup olmamasından değil milliyetçi nedenlerle işlenmişti. Ömer Dündargil ve arkadaşı benzin aldıktan sonra arkadaşı ödemeyi yapmak üzere olay yerinden ayrıldı bu sırada Dündargil, etrafta sevinç gösterisinde bulunan kişileri uyardı.

Kavgaya dönüşen uyarma olayının ardından sonra Dündargil darp edilerek hayatını kaybetti. Güvenlik kameralarından tespit edilen zanlılar kısa sürede yakalandı.

Yakalamanın ardından ifade hiçte şaşırtıcı değildi.

"Bayraklarımızı alıp çıkmıştık. Tanımadığımız bu kişi 'Bayrakları kaldırın. Gürültü yapmayın. Sevincinizi başka yerde paylaşın' dedi.

Sonra elindeki bira şişesiyle bize saldırdı. Kendimizi savunurken düştü" dedi.

Vatan için yaptım diye insanları öldüren katiller ve Milli hislerle işlenmiş cinayetler şeklinde açıklama yapan bürokratların olduğu, devlet tarafından kollanan katiller ve örtbas edilmeye çalışılan "milli hislerle" işlenmiş cinayetler olduğu sürece ve bu davalardaki suçlular en ağır cezayla cezalandırılmadıklarından katiller cinayetlerine bir yerlerde 'Türklüğü aşağıladı', 'vatanıma küfretti', 'bayrağımı indir dedi' diyerekten devam edeceklerdir.

Adın Welat'sa giremezsin

15 Haziran 2008 de Almanya'dan yola çıkan küçük bölücü ve ailesi son anda başarılı Türk polisimiz tarafından faciaya ramak kala fark edilerek, vatan topraklarına giremeden kıskıvrak yakalanıp sınır dışı edildi.

İsmi Welat olduğu öğrenilen bölücü pasaportunu uzattığında başlangıçta yan yana duran iki "V" şeklinde olan harflerin iç içe geçtiğini gören polis İngilizce bilmediği için, amirini olay yerine çağırdı. Evet bu resmen "duble v'ydi".

Ama müttefiğimiz çocuk katili W.George Bush'un ki gibi masum Walter'ın W'si değildi bu, bu bölücü vatan haini Welat'ın W'suydu.

Tursun cinayetinde deliller karartılıyor

Üniversite öğrencisi Baran Tursun'un 'dur' ihtarına uymadığı gerekçesiyle vurulmasıyla ilgili olarak görevli polis memuru hakkında, 'suç delillerini gizledikleri' iddiasıyla beşer yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açıldı.

Polisin Avrupa Birliği'ne uyum yasası çerçevesinde kısıtlanan müdahale hakları olaydan az evvel terörle mücadele kapsamında geri verilmişti.

Polis arkadaşları Oral Emre Atar'ın olayda silah kullandığını cumhuriyet savcısına derhal bildirmedi.

Bir polisin mermisinin kullanıldığı cinayeti 'tek taraflı trafik kazası' düşüncesiyle aracın olay yerinden çekilmesine izin verdi.

Göz göre göre öldürülen Baran Tursun'un babası, oğlunu öldüren polislere karşı basın açıklaması yüzünden 301. maddeden yargılanıyor.

sosyalist işçi

Bu mücadele sürecek

21 Haziran'da brçoklarını şaşırtan bir güç ortaya çıktı. Binlerce insan darbelere olan öfkesini dile getirdi. Sosyalistler vardı, Kürtler vardı, türbanlı kadınlar, politik İslamcılar, merkez sağ siyasetlerden insanlar vardı. Ama aralarında çelişki, mücadele yoktu.

Gösterinin bu birleşimi solda olduklarını düşünen ama bir darbe süreci yaşadığımızı inkâr eden, darbeye hayır demeyeceğini ilân edenler tarafından garipsenmekte. Oysa gerek 21 Haziran gösterisinin, gerekse de bundan sonra gelecek eylemlerin en önemli yanını bu birleşim oluşturuyor.

Oyun oynanmıyor. Darbeyi durdurmaya, darbeye karşı galip gelmeye çalışıyoruz. Bunun için de mümkün olan en büyük demokrasi cephesini kurmaya çalışıyoruz.

Önümüzdeki günlerde yeni toplantrılar yapacağız. Her yerde. İrili ufaklı toplantılarla insanları sokağa, mücadeleye çağıracağız. İnanıyoruz ki yanıt çok güçlü olacak.

Herkesten kolları sıvamasını ve kampanyaya katılmasını isteyeceğiz.

Darbelere Karşı 70 Milyon Adım çok önemli bir koalisyon. Bu koalisyonu yaygınlaştırıp büyüteceğiz. Ve 21 Haziran'daki ilk adımdan sonra yeni adımlar gelecek.

Binler çağrımıza uydu ve geldiler. İnanıyoruz ki gene gelecekler! Hep birlikte bu ülkede artık darbelere geçit olmadığını kanıtlayacağız.

Mahalleden Meclise

Yerel seçimler geliyor. AK Parti'nin kapatılma davasına bağlı olarak yerel seçimler erken bir genel seçimle de bağlanabilir. Hızla bu sürece hazırlanmalıyız.

22 Temmuz seçimlerinde bağımsız aday kampanyalarına, 1000 umut, Baskın Oran ve Ufuk Uras Kampanyalarına en sağdan saldıranlar dahi şimdi "bağımsız adaylar" çıkarmaya hazırlanıyorlar. Her tarafta bir bağımsız aday humması var.

Küresel Eylem Grubu'nun kurduğu Mahalleden Meclise inisiyatifi ise farklı bir adım atıyor. Adaylar çıkacak ama bu adaylar halk tarafından seçilecek. Adaylarımız için sandık kuracağız ve seçim yapacağız. Siyasi partilerin yapmadığını yapacağız.

Sallanma, Kyotoyu imzala

Hükümet küresel ısınmaya karşı oluşturulan Kyoto Antlaşmasını imzalama kararı aldığını ifade etmesine rağmen sallanmaya başladı. Egemen sınıfın sözcüleri Kyoto Antlaşması'nı imzalamanın "pahalı" olacağını anlatmaya başladılar.

Öte taraftan, bir yandan Kyoto Antlaşması'nı imzalayacağını ifade eden hükümet diğer yandan da yeni termik santrallar kurmaya hazırlanıyor. Her yerde yeni termik santrallar kurulması için planlar yapılıyor. Oysa termik santrallar karbondioksit salınımında en önde gelen sorunlardan birisi.

Kyoto'nun imzalanması için kampanya yapan Küresel Eylem Grubu, KEG, Kyoto'nun uygulanması için de kampanya yapacak ve mücadele edecek.

Solda yarılma

Doğan TARKAN

Darbe yanlıları tarafları anti-emperyalist kemalizm ile ABD yanlısı AKP olarak tarif ediyor. Sorun darbecilerle AKP arasında olarak gösteriliyor. Solun önemli bir kısmı bu zokayı yutuyor.

Aynı şey Kürt hareketinin mücadelesinde de yapılıyor. Darbeciler, ulusalcılar, milliyetçiler ve yurtseverler Güney'de ve Kuzey'de Kürtleri Amerikan işbirlikçisi olarak göstermeye çalışıyor ve böylelikle Kürtlere karşı savaşa anti-emperyalist bir yeni içerik giydiriliyor.

Ne yazık ki solun önemli bir kısmı bu zokayı da yuttu.

Bunların sonucunda solun içinden bir kesim anti-emperyalizm ve AKP karşıtlığı diyerek Kürt hareketinin karşısına geçerken bir yandan da darbecileri aklamaya başladılar ve giderek darbecilerin en açık savunucuları oluyorlar.

Öncelikle bugüne kadar gerçekleşen bütün darbelerin "NATO'ya ve SENTO'ya bağlılık" ilanı ile başladığını unutmamak gerekir. ABD'den, NATO'dan izin almadan darbe olmaz.

ABD'ye bağlılık konusunda darbecilerle AKP arasında bir fark yok. Ama şöyle bir sorun var, İran'a saldırılacaksa (ki büyük olasılıkla bu olacak) başında AKP'nin olmadığı bir Türk hükümeti emperyalistler için tercih edilir.

AKP'yi haksız bir biçimde İslamcı olarak suçlayanlar Filistin'de Hamas'ın, Lübnan'da Hizbullah'ın, Irak'ta Mehdi Ordusu'nun, Afganistan'da Taliban ve El Kaide'nin politik İslamcı olduğunu hiç unutmamalılar.

İran'da "molla rejimi" olduğunu ve ABD ve NATO'nun bu rejime saldıracağını unutmamalılar. Dolayısıyla ya emperyalizme karşı savaşan bu güçleri düşman ilan etmeliler (ki Türkiye'de ki politik tutumları bunu gerektirir) ve emperyalizmden yana tutum almalıdırlar ya da politik İslamla yan yan a düşmekten korkmadıklarını açıkça kabul etmelidirler. Biz kendi fikirlerimize güveniyoruz ve politik islamla yan yana düşmekten korkmuyoruz. Çünkü kazanacak olan bizim fikirlerimizdir.

Türkiye'de solda yer alan siyasi gruplar Hamas, Hizbullah, Taliban vs'yi şeriatçı diye lanetlerler, ama elbette emperyalizmden yana tutum almazlar. Ama, direnenleri suçlayınca istesen de istemesen de direnenlerin karşısında çarpışan gücün yanında olursun. Zaten o güçte bunlarla "İslamcı" oldukları için savaştığını, kadınları özgürleştirmek istediğini, türbandan kurtarmak istediğini söylüyor. Türkiye'deki darbecilere ne kadar da benziyor!

AKP'nin yeni-liberalliğine gelince, İran'da da yeni-liberal politikalar uygulanıyor, ama bu ABD'nin İran'a saldırmasının önünde engel değil.

Kaldı ki Türkiye'de darbeye karşı olmak AKP'nin yanında yer almak değil.

Biz DSİP'liler bu saflaşmada birleştirici, kapsayıcı olacağız. Kimseyi itmeyeceğiz. Dün savaş karşıtı hareketi inşa etmek için kolları sıvadığımızda nasıl davrandıysak gene öyle tutum alacağız.

Bu iddia tam da "psikolojik savaş"ın bir önermesi. Darbeye karşı çıkanları AKP ve ABD yanlısı göstereceksin ki ABD'den nefret edenlerden ve AKP'nin yeni-liberal uygulamalarına karşı çıkanlardan koparacaksın.

Ne var ki bu taktik belli ki sorunu mekanik olarak ele alan genelkurmayın toplum mühendisleri tarafından üretilmiş.

Bir yıl önce bugünlerde toplum önceliğinin ne olduğunu gösterdi. Bu darbelerden, parlamentoya müdahalelerden, muhtıralardan ve siyasi bir parti gibi sürekli politikaya müdahale eden askeri otoritelerden ne denli bıktığını gösterdi. AKP bu nedenle yüzde 47 oy aldı.

Burada sosyalistler için iki sorun var: Birincisi toplumun çoğunluğunun iradesine nasıl yorumluyorsunuz. (TKP Nazım Hikmet'in ölüm yıldönümünde yayınladığı bildiriye Nazım'ın halka "koyun gibisin be kardeşim" diye hitap ettiği bildiriyi koyarak halkın çoğunluğuna nasıl baktığını gösterdi!) İkincisi ise AKP ister yüzde 47 isterse daha az ya da daha çok alsın, bu sorundan bağımsız olarak, nasıl olur da bir sosyalist olarak 12 Eylül Anayasası'nı savunursun? Nasıl olur da askeri müdahalenin yanına düşersin? Nasıl olur da darbeye kılıflar bulmaya çalışırsın.

Solda durup bunları yapmak mümkün değil.

Oysa ne yazık Türkiye solunun küçümsenmeyecek bir kısmı böyle yapıyor. Darbecilerin yanında tutum alıyor. Kürt hareketine karşı mevzileniyor. Ermeni sorununda derin devletin tutumunu benimsiyor. Bazıları Hrant'ın cenazesine bile bu nedenle katılamadılar.

Bu derin bir yarılmadır. 21 Haziran gösterisi onları şaşkınlığa itti. 14 günde yaklaşık 10 bin insanın darbeye hayır diye sokağa çıkması onları şaşırttı.

"Darbe karşıtı bir garip eylem" diyerek örneğin Abdurrahman Dilipak ile Sosyalist İşçi gazetesinin yan yana gelmesini gösterip dalga geçmeye çalışıyor.

Ne var ki Abdurrahman Dilipak o dalga geçmeye çalışanlarla birlikte bir çok savaş karşıtı eylemde yer aldı. Örneğin 1 Mart'ta Abdurrahman Dilipak da vardı. Etkin bir biçimde vardı. O vakit akılları neredeydi?

21 Haziran'ı "darbeye karşı garip bir eylem" diye görenler darbeye karşı garip olmayan bir eylem yapsınlar. Yeterki yapsınlar. Biz seviniriz.

Bazıları ise yalan haber yazıyorlar. Cumhuriyet ve Doğan Medya grubu bile bunu yapmıyor.

Darbe karşıtı hareketle baş edemeyen Radikal gazetesi 21 Haziran'ı hiç haber yapmadı. Onlar da öyle yapabilirlerdi. Ama öyle yapmaları mümkün değil. Çünkü ortada bir yarılma var ve bu yarılmada saflarını pekiştirmek istiyorlar.

Savaş karşıtı hareket 2002'de ilk eylemlerini yapmaya başladığında Amerikancı basın harekete "solcu,islamcı manken ittifakı" diye saldırıyordu. Şimdi de soldan bazı yayın organları aynı şeyi yapıyorlar; "solcu-troçkist, eşcinsel, türbanlı ittifaki!"

Biz devrimci sosyalistler olarak, birlikte bu kampanyayı inşa ettiğimiz bütün gruplarla yola devam edeceğiz. (6'ıncı sayfamızda kimlerin bu gösteriyi birlikte örgüt- lediğini bulmak mümkün.)

Eğer 21 Haziran'a dönük eleştirisi olan ve gene de darbeye karşı olan, darbe girişimlerine karşı mücadele etmek isteyenler varsa, gelsinler ileriki mücadele prog ramını birlikte yapalım. Birlikte darbeye karşı mücadele edelim, direnelim.

Bu mücadeleyi sürdürürken AKP'nin yeni liberalizmine, her türlü antidemokratik uygulamasına ve bu ülkede güçlendirilmeye çalışılan Kürt düşmanlığına, ırkçılığa ve Türk milliyetçiliğine de karşı mücadele edelim.

Eğer 21 Haziran'a katılan 10 bin insanı küçümsüyorlarsa gelsinler saflarımızı kendi güçleri ile güçlendirsinler. Biz açığız. Hem eleştirilere, hem katkılara!

Yok eğer darbeye karşı değillerse, ortada bir darbe yok, Anayasa Mahkemsi kararı haklıdır, 12 Eylül Anayasa'sını savunmak gerekir diyorlarsa, yolları açık olsun! Biz ayrı, onlar ayrı yollardan ilerleyeceğiz.

Bu arada "Çatı partisi" diyen arkadaşlar oturup düşünmemeli midir? Çatı partisine evet diyen siyasetlerden kaçı 21 Haziran'da vardı? Böyle bir konuda dahi anlaşmadan nasıl ortak adım atacaksınız. darbe olursa çatı partisi ikiye ayrılıp birbiriyle mi çatışacak?

21 Haziran'ın örgütlenmesine katılan bütün siyasi partiler bu sorunu düşünmek zorundadır.

Aslında solda birlik arayışında olan herkes aynı soru ile karşı karşıyadır. Yarılma 21 Haziran günü oldu. Şimdi hızla saflaşacağız.

Biz DSİP'liler bu saflaşmada birleştirici, kapsayıcı olacağız. Kimseyi itmeyeceğiz. Dün savaş karşıtı hareketi inşa etmek için kolları sıvadığımızda nasıl davrandıysak gene öyle tutum alacağız.

Bu yarılmada devrimciler ve milliyetçi sosyalistler ayrışacak. Bu kaçınılmaz. Ama biz elimizden geldiğince herkesle tartışacağız ve kazanmaya, birlikte mücadele etmeye çalışcağız.

Şimdi güçlü bir platformumuz var: Darbeye karşı 70 milyon adım. Görevimiz onu daha da yaymak ve güçlendirmektir.

DSiP'e üye olun

0536 - 335 10 19

■ Darbeye karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Tuzla'da ve başka yerlerde iş cinayetlerine karşıysan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

sosyalist işçi

Sosyalist İşçi her hafta savaşa, darbelere, ırkçılığa ve milliyetçiliğe, yeni liberalizme, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı devrimci, antikapitalist bir yayın yapıyor. Ona omuz verebilirsiniz. Abone olun, dağıtımcılarımız size her hafta gazetenizi iletsinler ya da posta ile yollayalım. **5 sayı 10 YTL.**

sosyalistisci@gmail.com - 0537 320 62 07

internet linkleri

barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
mahalledenmeclise.org
hranticinadaleticin.com
tuzladaolumlereson.blogspot.com
7omilyonadim.org

Tuzla zirvesinde herkes vardı bir tek işçiler yoktu

Hükümetin derdi üretim durmasın

16 Haziran'da Limter-İş tarafından yapılan grevin ve dayanışma eylemin ardından başbakan ilk kez tersanelerde iş cinayetleri üzerine konuştu. Erdoğan tersane patronlarına "canınızı yakarım" dese de ciddi bir yaptırım kararı alınmadı.

56'sı AKP hükümeti döneminde olmak üzere son 16 yılda 99 işçi Tuzla'da iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Ölümler ard arda kalırken başbakan susmayı tercih etti. Çalışma Bakanı ise iş güvenliği koşullarını yaratmayan patronlar yerine Tuzla gerçeğini gündeme getiren Limter-İş Sendikası'nı hedef göstermişti. Dayanışma eyleminin ardından kamuoyu baskısına dayanamayan başbakan Tuzla zirvesini topladı.

Zirvede Bakan Yıldırım, Sanayi ve Ticaret Bakanı Zafer Çağlayan, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay, Vali Muammer Güler, TBMM Tuzla Komisyon Başkanı Mehmet Domaç, Denizcilik Müsteşarı Hasan Naiboğlu, Gemi İnşaat Sanayicileri Birliği (GİSBİR) Başkanı Murat Bayrak, iş cinayetlerine karşı sessiz kalan Türk-İş'e bağlı Dok Gemi-İş ile sektörden 50'ye yakın kişi katıldı. Toplantıda bir eksik vardı: İş cinayetlerini gündeme getiren Limter-İş sendikası ve tersane işçileri.

"Canınızı yakarım" diyen Erdoğan patronlara adeta hayıflanıyordu. İş cinayetlerine değil önlemek neredeyse teşvik eden düşük cezalara rağmen Tuzla'nın ölümlerle kamuoyuna gelmesi karşısında işverenlere fırça çekti. Ama bu kadar, zirvenin sonuçları ölümleri durdurmaya yetmiyor:

- Tuzla'nın endüstri bölgesi yapılması,
- İşçilerin eğitimden geçirilmesi.
- Tersane bölgesinin genişletilmesi, Yalova'da da faaliyet gösterilmesi,
- İş sağlığı ve güvenliği müfettişlerinin sayısının artırılması.

En somut adım "cahil" ve "eğitimsiz" oldukları için öldükleri söylenen işçilere ders verilmesi.

İş güvenliğini sağlamayan tersanelere 1 ay süre verilip eksikliklerini gidermeye zorlanması, bu süre içinde işçilerin ücretli izne çıkarılması, tüm işçilerin sigortalı yapılması, bütün işçilerin katılacağı gizli oylamayla yetkili sendikayı belirlemesi ve örgütlenmesi, tarafsız bir sağlık ve iş güvenliği komisyonunun Tuzla'yı denetlenmesi gibi gerçek çözüm önerileri Tuzla zirvesinde ele alınmadı. Limter-İş'in ve tersane işçilerinin taraf olarak yer almadığı her girişimi sonuçsuz kalmaya mahkum.

Ölüm hangi sektörlerde?

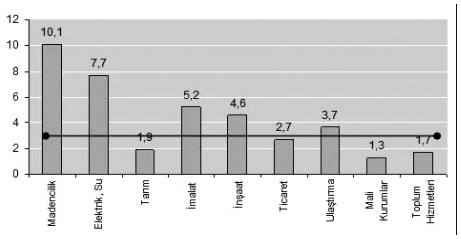

İş cinayetleri her yerde

- Türkiye'de iş kazaları en çok üç ilde görülüyor: İstanbul, Ankara, İzmir. Bu üç ili Bursa, Antalya, Kırklareli izliyor. Türkiye'de sanayinin bulunduğu bütün merkezlerde iş güvenliği koşulları sağlanmamış durumda ve işçiler sigortasız olarak çalıştırılıyor.
- İş kazası geçirenlerin % 56,6'sı on kişiden az çalışan olan işyerlerinde meydan gelmesi
- Her 100 çalışandan 3,7'si çalıştığı işle ilgili bağlantılı meslek hastalığına yakalanmıştır.
- Yine 10 kişiden az çalışan olan işyerlerinde sağlık sorununa maruz kalan çalışan sayısı, toplamın % 61,8 gibi yüksek bir orana sahip.

Yanlış nerede?

16 Haziran'da greve işçilerin katılmadığı, onlara dışarıdan bilinç taşımak isteyenlerin hata ettiği sıkça tartışıldı.

ESPli arkadaşlarımız Tuzla'da uzun zamandır mücadele ediyor. Limter-İş'in mücadelesini destekliyoruz. Dışarıdan akıl verecek değiliz. Ancak sendikalaşma mücadelesi her görüşten işçiyi kapsamadıkça kazanamaz. İşçiler bizzat öznesi olduğu aşağıdan bir örgütlenme olmadıkça tersanelere sendika sokulamaz. Grup çıkarlarını öne koymak ne yapan gruba ne de işçi hareketine bir şey kazandırmaz. Bu dostça bir eleştiridir. Dayanışmamızı sürdüreceğiz.

Greve çıktı, işten atıldı

16 Haziran eyleminin ardından Tuzla'da işçi kıyımı başladı. CHP Tuzla İlçe Başkanı Hasan Yayla'nın sahibi olduğu Umut Gemi'de çalışan Limter-İş üyesi Niyazi Tepeli işten çıkartıldı. Eylemde pankart açarak Tuzla işçilerinin yanında olduğunu ilan eden CHP yöneticisi burada grevci işçiyle karşılaşmış. Niyazi Tepeli RMK tersanesi önünde oturma eylemi yaparak patronları protesto etmeye devam ediyor.

GÖRÜŞ

"Ermeni meselesi hallolunmuştur"

Ermenilerin 1915'te topluca göç ettirilmelerinin savaş koşullarında alınan masum bir önlem olmadığını, topluca ölmeleri amacıyla göç ettirildiklerini, yani soykırım uygulanmış olduğunu belgelemek ve kanıtlamak için Taner Akçam yıllardır çalışıyor. *Türk Ulusal Kimliği ve Ermeni Sorunu* (İletişim Yayınları, 1992) ve son kitabı *'Ermeni Meselesi Hallolunmuştur': Osmanlı Belgelerine Göre Savaş Yıllarında Ermenilere Yönelik Politikalar* (İletişim Yayınları, 2008) ile, sadece tehcir değil, bilinçli bir soykırım gerçekleştirildiğini kanıtlamış olduğundan benim kuşkum yok.

Eskiden, koca insan kalabalıklarını göç ettirme siyasetini başta Talat Paşa olmak üzere İttihat ve Terakki yöneticilerinin bulmuş olduğunu zannederdim. Ve bir yandan böylesi insanlık dışı bir politika karşısında tüylerim diken diken olurken, bir yandan da böyle bir şeyi nasıl düşünmüş olabildiklerine şaşardım.

Sonra öğrendim. İttihatçıların icadı değil elbet bu. Osmanlı devletinin yüzyıllarca uyguladığı eski bir politika. Fatih'in İstanbul'u fethettikten sonra yeni başkentini canlandırmak için Anadolu'nun çeşitli yerlerinden İstanbul'a nüfus taşımasıyla başlayan (belki daha öncesi de var, bilemiyorum) eski bir politika.

Ama daha da ilginci, sadece eski olması değil, sandığımızdan daha yeni zamanlarda da, Cumhuriyet döneminde de uygulanmış olması.

İskân Kanunu, 14 Haziran 1934'te kabul edilir, 21 Haziran'da yürürlüğe girer.

Kanunun 1. Maddesine göre, "Türkiye'de Türk kültürüne bağlılık dolayısiyle nüfus oturuş ve yayılışının, bu kanuna uygun olarak, İcra Vekillerince [yani Bakanlar Kurulu'nca] yapılacak bir programa göre, düzeltilmesi" görevi Dahiliye Vekaleti'ne [yani İçişleri Bakanlığı'na] verilmiştir.

Madde 9'a göre, "casuslukları sezilenleri sınır boylarından uzaklaştırmaya" Dahiliye Vekili yetkili kılınır.

Madde 11 (b) uyarınca, "Türk kültürüne bağlı olmayanlar veya Türk kültürüne bağlı olup da Türkçe'den başka dil konuşanlar hakkında harsi [kültürel], askeri, siyasi, içtimai ve inzibati sebeplerle, İcra Vekilleri Heyeti kararıyla, Dahiliye Vekili lüzumlu görülen tedbirleri almaya mecburdur. Toptan olmamak şartıyla başka yerlere nakil ve vatandaşlıktan iskat etmek [atmak] de bu tedbirler içindedir."

Nasıl? "Başka yerlere nakil". Kimler nakledilecek? Önce "casuslukları sezilenler". Dikkat edelim: "casuslukları kanıtlananlar" değil, "casuslukları sezilenler"! Kim sezecek? Dahiliye Vekili. Üstelik bunlar mahkemeye verilip suçlu bulunursa nakledilmeyecek. Dahiliye Vekili'nin yetkisi var, vereceği basit bir emir yeterli.

Sonra "Türk kültürüne bağlı olmayanlar" ve "Türkçe'den başka dil konuşanlar". "Türk kültürüne bağlı olmayanlar" kim? Azınlıklar. "Türkçe'den başka dil konuşanlar" kim? Kürtler.

Denebilir ki, "Yahu, yasa var, tamam, ama uygulanmadı ki böyle bir şey". Uygulanıp uygulanmadığını merak edenlerin Trakya bölgesinde bugün tek bir Rum veya Yahudi kalmış olup olmadığını araştırmasını öneririm.

Denebilir ki, "Yahu, tamam, böyle bir yasa varmış, ama eskidenmiş. Şimdi olmaz öyle şey". Oulp olmadığını merak edenlerin 1990'lı yıllar boyunca kaç tane Kürt köyünün boşaltıldığını araştırmasını öneririm.

Yasanın çıktığı 1934 yılında ulu önder Atatürk'ün sağ salim yaşıyor olduğunu hatırlatmama bilmem gerek var mı? Günümüz Kemalistlerinin özlediği ilericilik, halkçılık ve demokrasi de böyle bir şey olsa gerek.

Roni Margulies

Genelkurmay'ın Türkiye'yi biçimlendirme planı teker teker uygulandı

- YARGIÇLAR ORDU ÇİZGİSİNE ÇEKİLECEK
- GAZETECİLER KULLANILACAK
- TSK MUHALİFLERİ YIPRATILACAK
- KANAAT ÖNDERLERİ YÖNLENDİRİLECEK
- DTP'NİN TERÖRİST OLARAK GÖRÜLDÜĞÜ VURGULANACAK
- KÜRT BÖLGESİ SİLAHLA RAHATSIZ EDİLECEK

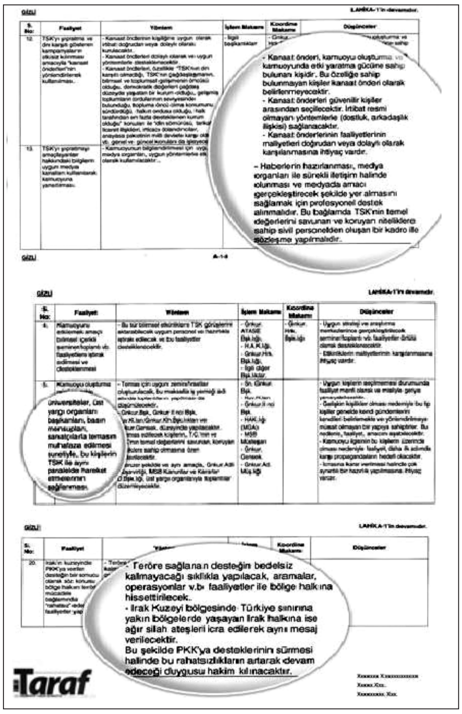
EK-A LAHİKA-1'in devamıdır.

- Kanaat önderi, kamuoyu oluşturma ve kamuoyunda etki yaratma gücüne sahip bulunan kişidir. Bu özelliğe sahip bulunmayan kişiler kanaat önderi olarak belirlenmeyecektir.
- Kanaat önderleri güvenilir kişiler arasından seçilecektir. İrtibat resmi olmayan yöntemlerle (dostluk, arkadaşlık ilişkisi) sağlanacaktır.
- Kanaat önderlerinin faaliyetlerinin maliyetleri doğrudan veya dolaylı olarak karşılanmasına ihtiyaç vardır.

– Haberlerin hazırlanması, medya organları ile sürekli iletişim halinde olunması ve medyada amacı gerçekleştirecek şekilde yer almasını sağlamak için profesyonel destek alınmalıdır. Bu bağlamda TSK'nin temel değerlerini savunan ve koruyan niteliklere sahip sivil personelden oluşan bir kadro ile sözleşme yapılmalıdır.

GİZLİ

Üniversiteler, üst yargı organları başkanları, basın mensupları, sanatçılarla temasın muhafaza edilmesi suretiyle, bu kişilerin TSK ile aynı paralelde hareket etmelerinin sağlanması.

GİZLİ

- Teröre sağlanan desteğin bedelsiz kalmayacağı sıklıkla yapılacak, aramalar, operasyonlar v.b. faaliyetler ile bölge halkına hissettirilecek.
- Irak Kuzeyi bölgesinde Türkiye sınırına yakın bölgelerde yaşayan Irak halkına ise ağır silah ateşleri icra edilerek aynı mesaj verilecektir.

Bu şekilde PKK'ya desteklerinin sürmesi halinde bu rahatsızlıkların artarak devam edeceği duygusu hakim kılınacaktır.

Taraf

Tek amaçları darbeye zemin hazırlamak

Darbecilerin üzerine cesurca giden Taraf Gazetesi önemli bir belgeyi gün ışığına çıkardı.

2007 Eylül'ünde, 22 Temmuz seçimlerinden 2 ay sonra, Genelkurmay Başkanlığı tarafından toplumu şekillendirme planı yapılmış. Yargı darbesi adım adım hayata geçirilmiş.

Genelkurmay yanıtı planın varlığını doğrular nitelikteydi. Belgeyi kesin bir dille yalanlamayan genelkurmay, böyle bir plan ya da belgenin onaylanmadığını söylemekle yetindi.

Gece yarısı, bir çok imla hatası bulunan e-muhtıralar yayınlayan Genelkurmay Başkanlığı, Taraf Gazetesi ve yazarı Ahmet Altan'la doğrudan polemiğe girerek bir ilke daha imza attı.

22 Temmuz seçimlerinden darbe ve savaş isteyen güçler yenilerek çıkmış, genelkurmay sessizliğe çekilmişti. Meğerse plan yapıyorlarmış.

Plan yine genelkurmay tarafından 27 Nisan'da "düşman" ilan edilen 3 kesimin üzerine gidilmesini içeriyor:

1. AKP.
2. DTP
3. TSK muhalifleri

Yargı mensuplarının kazanılması, AKP ve DTP'ye karşı iliştirilmiş gazeteciler aracılığıyla kamuoyu yaratılması, her düzeyde eğitim kurumunun bu yönde oluşturulması hatta ders kitabı bile yazılması, filmler çekilmesi gibi bir çok yöntemle psikolojik harekat yürütülmesi planlanıyor.

Planın en ilginç unsurlarından biri "kanaat önderlerinin" bu yolda kullanılması. TSK'yla doğrudan bağlantılı olarak ve masrafları yine aynı kurum tarafından karşılanacak "kanaat önderleri"nin, "yarı denetimli sivil toplum örgütleri" ve tam denetim altındaki sivil toplum örgütleri"nin toplumda düşmanlık yayması hedeflenmiş.

Son altı aydaki tüm önemli gelişmeler planla uyum taşıyor:

- Planın uygulmaya konduğu Eylül 2006'dan bu yana beşten fazla kez Irak Kürdistan'ına müdahale edildi. Irak Kürt Yönetimiyle ilişkiler gerildi.
- Danıştay, Yargıtay muhtıralar ayımladı. AKP'ye kapatma davası açıldı. Türbana serbestlik getiren anayasa değişikliği reddedildi. Anayasa Mahkemesi Başkanı'nın Genelkurmay 2. Başkanı İlker Başıbüyük ile gizlice görüştüğü açığa çıktı.
- Doğan Yayın Grubu, 10 ay boyunca her gün Türkiye'nin irticanın pençesinde olduğuna dair haberler yayımladı. 411 milletvekilinin oyu Hürriyet Gazetesi tarafından kaos olarak nitelendirildi.
- TV'lerde kışlada çekilen ve askerleri anlatan bir çok dizi yayımlanmaya başlandı.
- TSK muhaliflerinin yıpratılması kararı darbeyi eleştirenlere karşı tek merkezden yayılan "sorosçu", "vatan haini", "liboşlar", "fetullahçı basın" gibi iftira kampanyasıyla hızlandırıldı.
- Bir çok DTP yöneticisine dava açıldı.

"Güvenilir kişiler", "ele geçirilmiş" örgütler

"Uygun STÖ'ler ile iletişim ve işbirliği imkanlarının geliştirilmesi. Kurumun risk altına girmemesi için "güvenilir kişiler" üzerinden "dolaylı" ve "örtülü" olarak kullanılacaktır. Tam kontrollü STÖ'ler yerine "etki edilen ve harekete geçirilebilen" STÖ'ler kullanılacaktır. TSK ile kurumsal iletişim içindeki STÖ'ler bu tarz faaliyetlerde açık olarak kullanılmayacaktır. Tam kontrollü STÖ'lerden elde edilen verimin düşük olması nedeniyle bu tarz STÖ'ler kullanılmayacaktır. Faaliyetlerin maliyetlerinin karşılanmasına ihtiyaç vardır."

Din lüzumludur

"Bunun yanı sıra, toplumda İslami yaşam tarzını hakim kılma çalışmaları artan bir hızla gerçekleştirilmeye devam edilmektedir. TSK'nın din karşıtı olmadığı, Atatürk'ün ifadesi ile 'Dinin lüzumlu bir müessese' olduğuna olan inanç hedef kitlelere hissettirilecek, özellikle asker olarak yüce din duygularının Mehmetçiğin muharebe sahasındaki motivasyonu açısından önemli olduğu, TSK'nın çağdaşlaşmanın hep öncülüğünü yapmış bir kurum olarak batı demokrasilerinde yer alan sivil-asker ilişkilerini ve laikliği benimsediği vurgulanacaktır."

Muhalifleri yıpratın

TSK'yı hedef alan gruplar içinde bazı kişileri desteklemek, siyasi ve etnik gruplarda ayrışmayı destekleyip, birliği bozmak;

TSK karşıtı fikir ve eylemleri ile bilinen sanatçı ve yazarların yıpratılması;

Uygun besteci ve sanatçılara TSK'nın savunduğu görüşler doğrultusunda açık ya da örtülü eser yaptırmak.

Senaryo da bizden

"Sinema filmleri ve/veya TV dizisi şeklinde yaptırılabilecektir. Kamuoyunda etkili olan ve yayımlanmaya devam eden dizi filmlere TSK lehine girdiler yapılması yoluna da gidilebilecektir. Sinema, TV veya belgesel filmlerin yapım maliyeti yüksektir. Bu maliyetin karşılanmasına ihtiyaç vardır. Halkla iletişimin sağlanacağı sürekli mekanların oluşturulması düşünülecektir.

12 Eylül'ün bekçileri yeni anayasayı engelledi

Taraf Gazetesi'nin yayınladığı genelkurmay planı geçen sonbahar seçimlerden hemen sonra gündeme gelen yeni anayasa tartışmalarının nasıl bitirildiğini de belgeliyor.

Genelkurmay Başkanlığı'nın hedeflerinden biri "milli kimliğe" aykırı olduğu gerekçesiyle yeni ayasayı durdurmakmış.

12 Eylül darbecileri tarafından yazdırılan 1982 Anayasası'nın değişmesi gerektiği çoğunluk tarafından kabul edilirken genelkurmay sınırlı bir demokratikleşmeye dahi düşman.

Nitekim yeni anayasa taslağı daha kamuoyuna sunulmadan karşı saldırı başlamış, taslağı kaleme alan hukukçular hain ilan edilmişti.

301. maddenin eski haliyle korunması için çaba planının uygulanışının bir başka göstergesi.

Eylül 2007'de genelkurmay planı uygulandıktan kısa bir süre sonra anayasa tartışmaları rafa kalkmıştı.

Plan uygulanmaya devam ettikçe özgürlükçü ve demokratik bir anayasa engellenecek.

Günümüz darbecileri 12 Eylül'de yönetime el koyan generallerin mirasını korumak için plan yaptı. Amaç topluma bir deli gömleği gibi giydirilen 1982 Anayasa'sını korumak ve yaşatmak...

Planı halk bozacak

Taraf Gazetesi, bizzat genelkurmay ve devlet içindeki kaynaklardan edindiği resmi darbe belgelerini ardarda yayımlıyor. Nokta'da Alper Görmüş'ün yayımladığı darbe günlüklerinden bu yana yayımlanan her belge darbecilerin amaçlarından vazgeçmediklerini, iş üstünde olduklarını kanıtlıyor.

28 Şubat darbesiyle toplumu biçimlendirmişler, işçi hareketini durdurmak tüm siyasal akımları istedikleri kalıba sokmuşlardı.

Yargı darbesine karşı çıkan meclis içinde ve dışında bir siyasi irade yok.Planı bir tek güç bozabilir. Darbe karşıtları ve onların harekete geçireceği çoğunluk. Toplumu biçimlendirme planları aşağıdan mücadeleyle bozmalıyız.

Ergenekon solu

Darbecilere, ergenekonculara karşı çıkmayan, kendine görev olarak darbe karşıtlarını karalamayı seçmiş TKP, İP'in boşluğunu hızla doldurdu.

- Ergenekon operasyonun yurtsever dalganın önünü kesmek için yapıldığını,
- Türkiye'de darbe tehdidi olmadığını,
- Bunun "yobazlar", "Fettullahçılar", "sorosçular", "liboşlar" tarafından uydurulduğunu,
- Anayasa Mahkemesi kararınının meşru olduğunu söyleyen TKP milliyetçilik yapmaktan bi adım öteye geçmiş durumda. Darbecilerin argümanlarına kıskançlıkla sarılıyor ve yayıyor.

Hrant Dink'i, arkasından yürüyenlere, Orhan Pamuk'a saldıran TKP şimdi Darbeye Karşı 70 Milyon Adım kampanyasını hedef aldı. 21 Haziran yürüyüşünün AKP oyunu olduğunu kanıtlamaya uğraşmakta.

Darbeye ve darbecilere karşı ilk adım

70 milyon adım daha

Ne yapacağını bilmeyen, ama darbeye ve bugünkü adımlarına karşı olan, Anayasa mahkemesi kararını kendi haklarının gaspı olarak gören çok büyük bir çoğunluk var.
Bu büyük çoğunluğun harekete geçmesine yardımcı olmak sosyalistlerin en önde gelen görevidir.

Foto: Emre Tüngü

21 Haziran Cumartesi, saat 16.00. İstanbul'da Tünel meydanı. 300-500 arası insan var. Kalabalık her dakika artıyor.

Saat 16.30'da artık binlerce insan meydanı doldurmuş halde. Bir grup aktivist dövizleri getiriyor. Üzerlerinde "Darbeye karşı ses çıkar" yazıyor. Pankart açılıyor. Kalabalık 5 bini aşıyor.

Megafon ortaya çıkıyor. Sayısız mitingden bildiğimiz, tanıdığımız yoldaşlar sloganları attırmaya başlıyor:

"Durde, durde, darbelere durde", "Öz, öz, özgürlük" . Binlerce insan haykırıyor, sloganları tekrarlıyor. Saat tam 17.00'de yürüyüş başlıyor. Müthiş bir coşku var.

Tek farklı slogan yok. Herkes darbeye karşı. Zaman zaman beyaz eller havada. Zaten dövizlerin bir yüzünde de beyaz eller var!

Sonra tek tük provakatörler ortaya çıkıyor. "Ne mutlu Türküm diyene" diye bağırıyorlar. Hepsi susturuluyor.

Sonra Galatasaray'a geliniyor. Basın açıklamasını Zeynep Tanbay okuyor. Sayısız gösteride yer alan Tanbay basın açıklamasını okurken "darbelere karşı omuz omuza" sloganı atılıyor.

Sonra, gösteri bitiyor.

Basın açıklamasında da söyleniyor, bu bir ilk adım. Sadece ilk adım ve on binin üzerinde bir katılım var.

Yeni adımlar gelecek. Zaten herkes bundan sonra ne olacak diyor. Herkes yeni eylemler, yeni adımlar bekliyor. Yeni adımlar mutlaka gelecek. Yeni eylemler mutlaka olacak. Bu gösteriye katılan 10 bin kişi ilk adımı attı. gelecek adımda belki 100 bin. Sonra 1 milyon! Neden olmasın. Halk darbelere ve darbecilere karşı.

Sol darbeye karşı gösteriye esas olarak ilgisiz. Soldan DTP, DSİP, SDP, Sosyalist Parti Girişimi ve EHP dışında çeşitli kampanyalar var bu inisiyatifte.

"Darbelere Karşı 70 Milyon Adım" girişimi 15-20 gün önce kuruldu. Daha önce bir kitle gösterisi için tartışmalar, görüşmeler vardı ama son 5 Haziran kararından hemen sonra adımlar atılmaya başlandı.

İstanbul'da Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi'nin 7 Haziran'da yaptığı toplantıda ilk kez böylesi bir eylem çağrısı yapıldı. İşte herşey bu 14 gün içinde inşa edildi.

Şimdi çok daha kapsamlı bir kampanya inşa edeceğiz. Kısa sürede 100'lerce toplantı yapacağız. Onlarca basın açıklaması gerçekleştireceğiz.

Ve sonra büyük bir kitle gösterisi. Darbecilere "biz de varız" diyen bir gösteri, "ayağınızı denk atın" diyen bir gösteri.

Bugün toplum bir çaresizlik içinde. Anayasa Mahkemesi parlamentonun yetkilerini ortadan kaldıran bir karar alarak bir darbe koşulu yaratmıştır. Anayasa Mahkemesi'nin bu kararı ile artık parlamentonun bir önemi kalmamıştır, halkın ise vatandaşlık hakları gasp edilmiştir.

Darbenin muhatabı AKP direnmiyor. Düzenin sınırları içinde çözüm arıyor. Ondan direniş bekleyenler aldanıyorlar.

Şimdi bütün toplum tam bir şaşkınlık içinde. Bir tarafta darbeciler ve onları hayasızca savunan taraftarları var. Bunlar küçük, hem de çok küçük bir azınlık. Diğer tarafta ise ne yapacağını bilmeyen ama darbeye ve bugünkü adımlara karşı olan, AnayasaMahkemesi kararını kendi haklarının gaspı olarak gören çok büyük bir çoğunluk var. Bu büyük çoğunluğun harekete geçmesine yardımcı olmak sosyalistlerin en önde gelen görevidir.

21 Haziran gösterisi bu büyük yürüyüşün, aşağıdan değişim isteminin ilk adımıdır.

Darbeciler ve darbe yandaşları çırpınsınlar. Değişim isteyenler, aşağıdan bir hareket içinde geliyor.

21 Haziran gösterisini birlikte örgütleyen kurumlar

Küresel Eylem Grubu, Genç Siviller, **Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe**, Amargi, **Barış Meclisi,** Ayrımcılığ Karşı Kadın Hakları Derneği, **Birbirimize Sahip Çıkıyoruz Platformu,** Mazlum-Der, **Helsinki Yurttaşlar Derneği,** Henüz Özgür Değiliz Platfomu, **Lambda İstanbul,** Siyasal Ufuk Derneği, **Yüzleşme Derneği** ve EHP, **DSİP**, DTP, **SDP**, Sosyalist Parti Girişimi.

Foto: Emre Tüngü

Darbeye karşı olmayan bir "solcu"

Bir taraftan bir darbe süreci yaşamakta olduğumuzu kanıtlayan haberler her gün basına yansıyor ve skandallar patlıyor. Diğer yandan ise solda yer aldıklarını iddia eden ama yurtsever kimliğini giderek daha çok seven ve "yalnız, ama güzel ülkelerine" hayran, diğer ülkelere düşman bir cins, darbeye karşı mücadele edenlere tahammül edemiyor ve giderek tutumunu açıkça itiraf ediyor, "ben darbeye karşı değilim" diyor!

21 Haziran gösterisi Hürriyet hariç bütün basında şu ya da bu ölçüde yer aldı. Cumhuriyet gazetesi bile gösteriye sayfalarında yer verdi. Gazeteler ve televizyon kanalları haberi yorumsuz vermeyi tercih ettiler. İki gündür ise birçok gazeteden köşe yazarları gösteriyi destekledikleri ve orada olduklarını anlatıyorlar.

Bütün bunlara karşı solda yer aldıklarını iddia eden iki çevre 21 Haziran gösterisini taraftarlarına farklı gösterebilmek için çırpındılar.

Bunlardan birisi, TKP. TKP'nin günlük internet sitesi Sol 21 haziran gösterisinin AKP'ye hizmet ettiğini söylerken bunun kanıtı olarak Nazlı Ilıcak'ın gösteriye gelmesini gösterdi. Sonra daha da ileriye giderek gösteride "tekbir getiren insanların en önde olduklarını" yazdı. Böylece TKP'nin internet gazetesi Doğan Medya Grubu'nun ve Cumhuriyet gazetesini yapamadığını tam bir zehir hafiye üslubu ile yapıyor. Cumhuriyet'ten bile daha darbeci bir tutumu benimsiyor.

Elde sayısız fotoğraf var ve gösterinin en önünde kimlerin yer aldığı besbelli. TKP'nin solu sadece çamur atıyor ve böylece taraftarlarını Nazlı Ilıcak'la, "tekbir getirenlerle" korkutup, korumaya çalışıyor.

Fakat bundan daha önemlisi aynı internet gazetesi iki gün önce yayınladığı bir yazı da Taraf gazetesinde Başbuğ Paksüt görüşmesinin yayınlanmasını "psikolojik harekata devam" başlığı ile verdi.

Bu yazıda TKP'nin Sol'u, Taraf gazetesinin yayınladığı belgeleri, Genel Kurmay'ın hazırlıklarını tartışmıyor fakat haberi AKP'nin savunulması olarak ele alıyor.

TKP'nin Sol'una göre Taraf TKP ve benzerlerini eleştirmek için bu belgeyi yayınlamıştır.

21 Haziran'dan bir gün sonra ise bu partinin genel sekreteri ve yazılarına "Kokuyan" diye imza atan kişi "ben darbeye karşı değilim" dedi.

"Kokuyan" bir darbe tehdidi olmadığını söylüyor. Ona göre asıl sorun AKP. Kokuyan'ın tesbiti Genelkurmay'ın planı ile çok uyumlu. O ve partisi ve partisinin yayın organları darbeye karşı çıkanlara "soldan" saldırırken Kürt hareketine de dil uzatıyor, Ermeni soykırımını dillendirenleri ise "ulusal hisleri zayıflatanlar" olarak tanımlıyor. Bütün bunlar Genel Kurmay'ın "psikolojik harekât planı" ile çok uyumlu.

"Kokuyan"ın yazısını okuyunca neden bu siyasetin 21 Haziran gösterisine bu denli karşı olduğunu, neden yalan yanlış bilgilerle saldırdığını anlamak kolaylaşıyor.

21 Haziran'a saldıran bir ikinci çevre ise Halkevi ve onun günlük internet gazetesi Sendika.org.

Sendika.org 21 Haziran gösterisini "garip bir darbe karşıtı gösteri" olarak yorumluyor. O da Abdullah Dilipak'ı gösteriyor ve Taraf gazetesi ile birlikte Sosyalist İşçi gazetesinin satılmasını öne çıkarıyor.

Bu arkadaşlar önce neden Taraf gazetesine karşı olduklarını açıklamalılar. Bu gazete için anlatılan hurafelerin dışında neden Taraf'a düşmanlar?

Bu gazeteye Genelkurmay düşman. Bunu biliyoruz. Ama neden solda yer alan Halkevleri de düşman? Bunu açıklasınlar, bizim bilmediğimizi birşeyi göstersinler biz de öğrenelim ve bizde Taraf gazetesine karşı tutum alalım.

Bizim bildiğimiz kadarı ile Taraf gazetesi darbe girişimlerine karşı etkin bir habercilik yapıyor. Aynı haberler diğer basın yayın organlarına da geliyor ama onlar yayınlamazken Taraf yayınlıyor. Bu nedenle mi Taraf'a düşmanlar? Darbe adımlarını, planlarını teşhir ettiği için mi Taraf'a düşmanlar? Vay canına!

Dilipak'a gelince, birçok savaş karşıtı gösteriye gelen birkişi o. Örneğin 1 Mart gösterisine geldi. 1 Mart'ın örgütlenmesinde aktif bir biçimde yer aldı.

Ama Halkevcilerin sorunu Dilipak'la değil. Onlar politik İslam'a düşmanlar. Ama acaba Filistin'de Hamas'a, Lübnan'da Hizbullah'a, Irak'da Mehdi Ordusuna, Afganistan'da Taliban'a da düşmanlar mı? Eğer öyleyse yollarımız çok keskin bir biçimde ayrışıyor. Bu ülkelerde emperyalizme direnişin adı bu örgütlenmeler.

Biz, politik İslam'la emperyalizme ve devlete karşı mücadelede hiç çekinmeden yanyana geliriz. Ancak böyle yaparak onların etkisi altındaki yığınları sola, sosyalist fikirlere kazanabiliriz.

Foto: Emre Tüngü

Darbeye karşı ilk adımı attık

Devamı gelecek

Şenol KARAKAŞ

Darbeye Karşı 70 Milyon Adım, beklenin ötesinde bir gücü harekete geçirerek ilk adımını attı ve Taksim "Darbeye dur de!" sloganlarıyla sallandı.

Şimdi yapacak işlerimiz var. Sadece Taksim'i değil, tüm meydanları sallamak mümkün. 21 Haziran gösterisi darbeyi durduracak geniş bir halk hareketi yaratmanın mümkün olduğunu gösterdi. Çünkü 21 Haziran gösterisinin en önemli özelliği, katılan binlerce insanın darbe girişimlerine karşı duyduğu öfkeydi.

İki hafta içinde örgütlenen bir yürüyüşün hem bu kadar yığınsal, hem bu kadar öfkeli hem de tek pankart/tek slogan altında yan yana sorunsuz bir biçimde gerçekleşmesi, hareketin sahip olduğu geniş potansiyeli gösteriyor.

Şimdi, bu potansiyeli örgütlemek ve darbecilerin gözünü daha da korkutacak adımları atmaya devam etmek gerek.

Şimdi, yapacak işlerimiz var.

Bu işlerin birincisi, 70 Milyon Adım'ın yaygın bir koalisyon olarak her şehirde inşa edilmesidir. Her şehirde toplantılar, basın açıklamaları ve akla gelecek her türden etkinlikle 70 Milyon Adım örgütlenebilir.

Bu kampanyanın yaygınlaşması için ikinci ve en az birincisi kadar önemli olan işimiz ise darbeye karşı mücadelenin önemini solun, sendikaların ve kitle örgütlerinin içinde kazanana kadar yapmaya devam etmektir.

Siyasal demokrasinin daraltılması yönündeki müdahale, 27 Nisan muhtırasından beri tırmanan darbeci tahakküm engellenmek zorunda. Bu birkaç kötü niyetlinin demokrasi gıcıklığından kaynaklanan bir süreç değil çünkü. Bu aynı zamanda Ergenekon'dur, bu aynı zamanda Hrant yoldaşı öldüren iklimin sürmesidir, bu aynı zamanda ırkçılık ve milliyetçiliğin güvenli bir iklimde yaygınlaşmasıdır. İçinden geçtiğimiz sürecin bir darbe süreci olmadığını düşünenler 27 Nisan e-muhtırasını görmezden geliyor ve darbe sürecinin hangi güçle hesaplaştığını da unutuyor. 27 Nisan muhtırası, "Ne mutlu Türk'üm demeyenleri" nasıl tanımlıyordu. Sonuna kadar mücadele edilmesi gereken düşmanlar olarak.

Mevcut demokrasinin sınırlarını beğenmeye biliriz. Beğenmiyoruz da. Ama "Hepimiz Hrant'ız" sloganını atabildiğimiz koşulları, kısıtlı demokrasinin tüm mekanizmalarını dağıtırken "Hepimiz Ermeniyiz!" sloganını atanları düşman ilan edenlerin yönetime el koyduğu koşullarla kıyaslayamayız.

Darbe sürecini durdurmak bu yüzden çok önemli.

Darbeye karşı mücadeleyi AKP'yi desteklemekle eş tutanlar, tam tersine, AKP'nin demokrasi ufkunun darlığını aşacak mücadelenin de aşağıdan darbeye karşı örgütlenen hareket oduğunu görmedikleri çok açık. Aşağıdan mücadele darbecileri ne kadar geriletirse, bujuvaziyi de o kadar geriletir, onun demokrasi alayışını da o oranda dağıtır ve AKP'yi teşhir eder.

Darbeye karşı mücadele de bir tartışmanın ise hiçbir faydası yok. Türkiye'nin İran olup olmayacağı tartışması bu. Böyle bir tehlike yok, çünkü AKP şeriatçı bir parti değil. Bu statükocuların iddiasıdır. AKP, burjuvazinin yeni liberal politikalarını dakik bir biçimde savunan partisidir. Amacı bugün ya da gelecekte bir gün mollalar rejimi kurmak değil, bugün ve gelecekte sermayenin kamusal alanı kendi lehine dağıtma ve düzenleme sürecini tamamlamaktır. Bu yüzden İran örneğini bugün tartışanlar, Yargıtay Başsavcısı'nın iddianamelerinin doğruluğunu daha iddianame yayınlanmadan kabul eden bir illüzyon dünyasında yaşıyor.

Sendikaların, solun tabanında bu tartışmaları ne kadar güçlü yapabilirsek ama bir yandan da sokağa, 21 Haziran'ı gerçekleştiren öfkeye, sokağa bakıp hareketi inşa etmeye devam edebilirsek, aşağıdan bir hareket demokrasinin burjuva sınırlarını zorlayacağı gibi emek hakları için de mücadelenin kanallarını da açacaktır.

Foto: Emre Tüngü

TUDEH nerede hata yaptı? Mollalar iktidara nasıl geldi?

İRAN DEVRİMİ

İrem Nur Aksu

1978-1979 yılında gerçekleşen İran devrimi dünyayı sarstı. Bugün Türkiye'nin içinde bulunduğu politik atmosferde darbeyi yapan veya görmezden gelenlerin asıl tehditi şeriat olarak gösterirken sıkça referans olan İran devrimi gerçekten de İslam devrimi miydi? Devrimi hazırlayan koşullar nelerdi? Hangi toplumsal dinamikler hareket sahnesindeydi? Büyük kitleleri mobilize edebilen sol ne durumdaydı?

İran'da yaşananların sanıldığı gibi bir islam devrimi olmadığını görmek için İran' da ki siyasal aktörlere, Şah rejiminin karakterine, işçi sınıfının büyüme sürecine bakmak gerekiyor.

İran' da sanayileşme, işçi sınıfının büyümesi

19.yy sonlarında tarım toplumu olan İran'da Şah hükümeti bir grup toprak sahibine dayanmaktaydı. Ülkenin ulusal sanayisi neredeyse yoktu dolayısıyla burjuvazi yeni yeni oluşmaktaydı. Yabancı sermayeye olan öfke daha o zamanlarda bir kazanım elde etmişti. Orta sınıf ve oluşmakta olan burjuvazi 1905 Anayasal Devrimi gerçekleştirdi. Bu kazanım 1906'da ilk greve ardından bir sonraki sene de bir kaç grevin gerçekleşeceği işçi hareketlenmesine yardımcı oldu. Ve sendikalar kurulmaya başladı. 20.yy'ın başından 1. Dünya savaşına kadar İran kapitalizmi hızla gelişti.

Bu gelişmede 1908 yılında petrolün bulunması önemli çünkü bu sayede sanayileşme artacak ve de yabancı sermaye ülkeye girecekti.

Sanayi ile beraber büyümekte olan işçi sınıfının hareketi 1.Dünya Savaşı'daki şgal ve Ekim Devrimi ile radikalleşmişti. Öyle ki petrol sanayinde ilk defa grevler yaşanmaya başladı. 1923 yılı peş peşe grevlere sahne oldu. 1925 yılında ordunun başındaki Rıza Han duruma el koyarak darbe yaptı ve şah oldu. Yerli sermayeyi geliştirmek için bir dizi program uyguladı. Bu tabi ki işçilerin daha fazla büyümesini yanında getirdi. 1920-1930 arası %250, 1934-1938 arası %200 olmak üzere muazzam bir artış yaşandı.

İran Devrimi'ne kadar tahtta kalacak olan Pehlevi'nin Şah olduğu 1941 yılı bir çok olaya sahne oldu. İran solundan bahsedilirken adı sıkça duyulan TUDEH (kitleler-halk partisi) kuruldu. Vakit geçmeden işçiler ve sendikalar açısından odak haline geldi. Öyle ki grev sayıları 1942'de 30, 1946'da 183e çıktı. Grevler dorukta iken: ücretli doğum izni, fazla mesainin isteğe bağlı olması gibi ileri reformlar kazanıldı. Fakat İngilizlerin de desteğini alan Şah büyüyen işçi hareketine şiddetle saldırarak müdahale etti. Bu olay hareketin düşüşe geçmesine neden oldu.

Diğer yanda da yabancı sermayeye karşı özellikle de yerli küçük burjuvazinin siyasal örgütlenmeleri bir araya geldi. Anti emperyalist söylemlerle yola çıkan burjuva milliyetçisi Musaddık Ulusal Cephe'yi kurdu. UC, özellikle petrol gelirinin İngiliz şirketine gitmesine karşı çıkmasıyla popülerleşti ve 1951'de UC iktidara geldi. Petrol şirketi çalışanlarının ücretlerle ilgili grevi, UC hükümete henüz geldiği sırada başladı. Hükümet grevleri bastırmak istese de, grevler kitleselleşip başka iş kollarına da yayılınca şirkete yönelik kamulaştırmayı gündeme aldı. Bunun üzerine ticari boykotla karşılaştı. Fakat, bu süreç yerli sanayiyi geliştirdiği gibi, işçilerin kendilerine güvenini arttırdı. Hatta cumhuriyet talepleri gündeme geldi; şahın yetkileri azaltıldı.

Şah, ABD ve İngiltere Musaddık'ı iktidardan uzaklaştırmaya çalışsa da planın açığa çıkması nedeniyle Şah ülkeden kaçtı.

TUDEH burada oluşan iktidar boşluğunu doldurmayı bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmayı reddetti. O sırada kendi içinde tartışmaya girmiş haldeydi.

Bir süre sonra ülkeye dönen şah, dengeyi kendi lehine çevirdi; TUDEH ve işçi hareketine yönelik çok kanlı bir saldırı yapıldı. Bu ölümcül saldırı sürerken şah, Amerikan şirketlerine imtiyaz tanıyacak şekilde "batı-İran" petrol krizini sona erdirdi. Bu anlaşma ve baskının sonucu, kanlı bir karşı devrim oldu. Neredeyse on yıl boyunca İran işçi hareketi çok az harekete sahne oldu.

Bu sürede petrol gelirleri yükseldi. İşçi mücadelesinin zayıflaması ile beraber kar oranları da arttı. Kapitalizmin bu pekişme süreci elbette çok uzun sürmedi. Altmışlı yıllara gelirken ekonomik istikrarda bozulmalar meydana geldi. Fiyatlar yükselmeye başladı. Bu kez gelişmekte olan hareketin içinde burjuva unsurlar ile Humeyni de olmak üzere dini liderler bulunuyordu. Solun yokluğu nedeniyle, bu muhalefeti sokaktan uzaklaştırmak ise mümkündü.

1970'lere kadar süren ekonomik patlama dönemi boyunca, ücretler neredeyse sürekli yükseliyordu. Bu dönem, petrol endüstrisi tarafından besleniyordu.

Fakat, bu yükseliş dönemi çok sürmedi. Yüksek ücretler köylüleri kente çekti. Tarımsal üretim düştü, yiyecek fiyatları yükseldi. Kira fiyatları üç katına çıktı. Bu krizin ilk işaretleri oldu.

İran'ın zenginliğinden faydalanan ise şah ve etrafındaki azınlıktı. İşçiler ve köylüler ve bu zenginlikten pay alamayan ulema(din adamı) öfkeliydi.

Küçük burjuvazi, rejimin ekonomik tedbirleri nedeniyle zarara uğramaya başladı. Rejim binlerce küçük dükkan sahibine hapis cezaları verecek kadar derin incelemeler başlattı. Ekonomik krizin eşiğindeki İran, devrim sürecine işte böyle girdi.

Devrim süreci

İran, 1970'li yıllar boyunca peş peşe grevlere, direnişlere sahne oldu. Gösteriler neredeyse bütün sanayi kollarını sarmış işçi sınıfını ve kent yoksullarını sokaklara dökmüştü. Grev dalgası böyle büyürken diğer yanda dinsel muhalefet de sürgünde yaşayan Humeyni'nin elinde yükselmekteydi. Humeyni protesto gösterilerinin büyüklüğünü çok geçmeden gördü ve bu hareketin liderliğini eline geçirmek için harekete geçti. İran'da ticari öneme sahip olan bazaar aracılığıyla dinsel muhalefeti yaygınlaştırmaya başladı. İşçi sınıfı fabrika sayesinde kollektif bir örgütlenmeye gidebiliyorken diğer taraftan kent yoksulları böyle bir durumda olmadığından Marks'ın tabiriyle lümpen proleterya da molların arkasında saf tuttu.

Genel durum, artık hareketin durdurulamaz bir hal aldığını gösteriyordu. Dolayısıyla bu rejim müttefiklerini kaygılandırıyordu. Çok geçmeden kanlı cevaplar vermeye başladı. Kara Cuma olarak anılan gün binlerce gösterici öldürüldü. 9 Eylül 1978'de ise 700 işçi katliama karşı greve çıktı. Grevler hızla yayıldı, Kuzistan da ki 10bin işçi de greve çıktı. Ekim de önde gelen 50 fabrikanın tamamı grevdeydi. Artan grevler Şahı tutarsız davranmaya itti. Humeyni'yi sınırdışı etmek isterken, diğer taraftan içerde grevleri bastırmaya çalışmak gibi davranışlar sergiledi. Bu da işçileri hem sinirlendiriyor hem de verilen tavizler karşısında güçlendiriyordu. Aralık ayında petrol işçileri devleti büyük kayıba uğratan greve çıktı. Ordu gönderildi ancak bütün büyük devrimlerde ki gibi ordu ateş açmayı reddetti.

Grevler yaşanırken, tek tek işyerlerindeki grevlerin koordinasyonu için kurulan komiteler, işçilerin öz yönetim ve denetim mekanizmaları olarak şekillenmeye başladı. Şura adını alan bu komiteler iktidar odağı olarak şekillenme şansına sahipti. Humeyni ise işçi sınıfına dayanan şuralar yerine geçici hükümetin kurulması için uğraştı ve bu mücadelesinde kazanım elde etti.Humeyni'nin geçici hükümeti güçlendikçe, işçi sınıfı hareketine ve şuralara saldırdı. Şura hükümetinin de birleşik bir yapısının olmaması da bu saldırıyı kolaylaştırdı.

Devrim ve Sol

İran solundaki tüm örgütler işçi sınıfını motor güç olarak görmek yerine "ilerici" burjuvaziyi, köylülüğü, silahlı mücadeleyi savundu. 1978 yılında kitle grevleri yaşanırken sahip oldukları ikameci tutumları nedeniyle marjinal kalmışlardı. Ayaklanmalar sırasında her ne kadar Halkın Fedaileri ve Mücahiddin gibi örgütlenmeler çıksa da, bunlar işçi sınıfına değil daha çok öğencilere, serbest meslek sahiplerine hitap ediyorlardı. Bunun yanı sıra gerilla aktivistleri de işçi hareketinin önemini fark edememiştir bile.

1950'lerde büyük yığınları mobilize edebilen TUDEH ise, devrimden sonra ortaya çıkan geçici hükümeti savunarak işçi sınıfının taleplerinin gerisinde kalmıştı. Şah devrildiği zaman oluşan iktidar boşluğunda, işçi sınıfının iktidarını değil, büyük sermaye ile ortaklığı savundu.

TUDEH'in bu adımı bir hatadan çok tercihti: TUDEH aşamalı devrim anlayışına sahipti. Bu görüşe göre ilk görev "milli demokratik" bir devrim yaparak kapitalist aşamaya geçilmesi ve işçi sınıfının bu aşama içinde ikitadarı hedefleyen bir unsur olacağı düşünülüyordu. Stalinist sol anlayışlar İran'da hiçbir zaman işçi sınıfına güvenmediler. Ya kahraman gerillalara ya da "ilerici" dedikleri burjuvaziye yüzlerini döndüler. İran'da devrimin yenilgiye uğramasının nedeni ne sınıfın gücünün yetersizliği, ne İslamcıların çok güçlü oluşuydu.

İran'da devrim, işçi sınıfı arasında kök salmış güçlü bir devrimci partinin şuralara yani işçi sınıfının iktidar aygıtana sahip çıkmaması yüzünden kaybedildi.

60. yılında NATO'ya hayır

Afganistan'dan defolun!

George Bush'un Savunma Bakanı Robert Gates bir süreden beri Afganistan'da durumun kötüye gittiğinden söz ediyor.

ABD ve NATO yöneticileri, ittifakın fiilen Afganistan konusunda ikiye bölündüğünü söylüyorlar. Örneğin ABD, İngiltere, Kanada ve Hollanda'dan kuvvetlerin, ülkenin güneyinde Taliban'a karşı çarpışırken, Almanya, Fransa ve İtalya gibi bazı büyük ülkelerin çatışmaya girmeyi reddederek diğer müttefiklerini yalnız bıraktığını savunuyorlar.

Gates, bu yılın Şubat ayının başında Avrupa ülkelerini dolaşarak Afganistan'a birlik göndermelerini istedi. Almanya'da Avrupalı diplomatlara yaptığı konuşmada, NATO'nun Afganistan'daki savaşı kaybetmesi durumunda bütün Avrupa başkentlerinin Afganlı isyancıların hedefi haline gelebileceğini söyledi. NATO üyesi ülkelerden Afganistan'a daha fazla asker göndermelerini isteyerek, aksi taktirde NATO'nun yenilgisinin bu ittifakın sonu olabileceğini belirtti. Gates, "Biz, bir kısmı savaşmak isteyen ve bir kısmı savaşmak istemeyen iki başlı bir ittifak olmamalıyız. Eğer öyle olursak, bu durum, NATO ittifakının sonu anlamına gelecektir", dedi.

NATO Genel Sekreteri Jaap de Hoop Scheffer Mart ayının başında, Ankara'nın Afganistan için daha fazlasını yapmaya istekli olması durumunda bundan büyük memnuniyet duyacağını söyledi.

Afganistan'da direniş büyüyor

NATO'ya göre, Afganistan'ın doğusunda yabancı askerlere ve bu askerlerin Afganlı ittifaklarına yönelik saldırılar, 2007 ile karşılaştırıldığında yüzde 50 arttı. ABD'deki önemli düşünce kuruluşları NATO'yu ve Amerikan hükümetini savaşın Pakistan'a yayılabileceği konusunda uyarıyorlar. ABD'deki etkili düşünce kuruluşlarından birisi olan Rand Corporation, batılı birliklerin kuzey Pakistan'ı işgal etmemesi durumunda NATO'nun Afganistan'da yenileceğini söyledi.

Savaşın yayılması konusundaki bu isteklilik aslında işgal güçlerinin ve onların destekçilerinin ne kadar zor durumda olduğunu gösteriyor. Avustralya Savunma Bakanı kısa süre önce yaptığı bir konuşmada, Afganistan'da işgalin devam edebilmesi için en az 10 bin askere daha ihtiyaç olduğunu itiraf etti.

Afganistan'ın ABD tarafından atanmış kukla başkanı Hamid Karzai, işgal güçlerinin Afganistan'ı yeniden yapılandırabilmek için en az 10 yıl daha ülkede kalıp savaşmaları gerektiğini söyledi.

Savaş karşıtı hareketin gündemi Afganistan

Bu gelişmeler önümüzdeki dönemde NATO ve Afganistan'ın dünya savaş karşıtı hareketinin başlıca gündemlerinden birisini oluşturacağını gösteriyor. Bunun ilk işaretleri geçen hafta Almanya'nın Hannover kentinde yapılan ve 10 değişik ülkeden 500 savaş karşıtı aktivistin bir araya gelerek NATO karşıtı kampanyayı tartıştığı toplantıda verildi. Gelecek yıl NATO'nun kuruluşunun 60. yıldönümü. Hannover'da yapılan bu savaş karşıtı konferansta NATO'nun Fransa'nın Strazburg kentindeki zirvesini protesto etme ve bir karşı konferans düzenleme kararı aldı. Bütün Avrupa'da NATO karşıtı bir hava oluşmaya başladı. Şimdiden başlayarak güçlü bir NATO karşıtı kampanya örgütlemek önümüzdeki dönemde savaş karşıtlarının en önemli işi olacak. İşgalin NATO birlikleri tarafından yürütüldüğü Afganistan ise bu kampanyanın en önemli parçalarından birisi olacak.

NATO nedir, kime karşı kuruldu?

NATO, 1949'da 12 üyeyle kuruldu. NATO'nun kuruluş amacı, 2. Dünya Savaşı sonrası Soyvetler Birliği'nin Avrupa'daki etkisini artırma çabalarına karşı, komünizm tehdidinin yayılmasına karşı çıkmaktı. Türkiye ittifaka 1952'de üye oldu. Ancak şimdi olduğu gibi kurulduğu gün de, üyeler arasında, Amerika Birleşik Devletleri'nin askeri hakimiyeti vardı. 1999'da; Çek Cumhuriyeti, Macaristan ve Polonya NATO'ya üye olan ilk eski Varşova Paktı ülkeleri oldu. İttifak 1995 yılı sonunda tarihinde ilk kez Birleşmiş Milletler'in verdiği yetkiyle, Bosna'daki barış anlaşmasının askeri hükümlerinin uygulanması için çok uluslu bir güç (IFOR) oluşturdu. NATO 1999'da, Kosova'daki Sırp güçlerini geri çekilmeye zorlamak için 11 hafta boyunca Yugoslavya'ya hava saldırısı düzenledi. Bu, NATO'nun tarihindeki en geniş kapsamlı askeri operasyondu. NATO, 2003 yılında da tarihinde ilk kez operasyonlarını Avrupa dışına taşıdı. İttifak, Afganistan'ın başkenti Kabil ve çevresinde, Birleşmiş Milletler kararıyla oluşturulan barış gücünün komutasını üstlendi.11 Eylül saldırıları NATO içinde bir dönüm noktası oldu. Dönemin NATO Genel Sekreteri ittifakı kuran Washington Anlaşması'nın beşinci maddesini derhal yürürlüğe soktu. Böylece, Amerika Birleşik Devletleri'ne yapılan saldırı, tüm ittifaka yapılmış sayılıyordu. NATO'nun halen Bosna ve Kosova ve Afganistan'da barış gücü askerleri bulunuyor.

NATO'nun dağıtılması için başlıca 10 neden

1. Olası nükleer felaketin mimarı

Dünya Mahkemesi'nin (World Court) 1996 yılında nükleer silahların tehdit dahil herhangi bir amaçla kullanılmasını yasa dışı ilan etmesine karşın, NATO'nun resmi askeri doktrini bu silahların kullanımını öngörüyor.

2. Yoksul ülkeler üzerinde baskı aracı

NATO'da ağırlığı olan ülkelerin eski sömürgeleri olan bugünün üçüncü dünya ülkeleri, yüzlerce yıldır kendilerine dayatılan emperyalist politikaların sonuçlarını hâlâ çekiyor. Neo liberalizmin çıkar gruplarınca kontrol edilen uluslararası şirketler, NATO aracılığıyla bu ülkeler üzerinde baskı kuruyor.

3- Silah tacirlerinin birliği

Dünyadaki toplam askeri teçhizatın yüzde 80'i NATO üyesi devletler tarafından üretiliyor. ABD, İngiltere ve Fransa dünyadaki silah üretiminin yüzde 70'ini gerçekleştiriyor.

4- Etnik kışkırtıcı

NATO Balkanlarda gerçekleştireceği askeri müdahalelere bahaneler yaratmak için bu bölgede etnik savaşları kışkırttı.

5- Sivillerin katili

NATO kuvvetleri, Yugoslavya'ya yaptığı 35 bin hava saldırısında 1200 savaş uçağı ve helikopter kullandı. Uluslararası yasalara aykırı bir şekilde, okulları, hastaneleri, çiftlikleri, köprüleri, demiryollarını, su iletim şebekelerini, yayın kurumlarını, fabrikaları, petrol rafinerilerini ve askeri açıdan önem taşımayan binlerce hedefi bomba yağdırdı. NATO'nun bu yasadışı bombardımanı binlerce sivilin ölümüne, en az 6 bin kişinin yaralanmasına neden oldu.

6- Yasaklanmış silahları kullanıyor

NATO Lahey ve Cenevre sözleşmeleri ile Nüremberg Bildirgesi tarafından yasaklanan silahlar kullanıyor. Bunlar arasında, radyoaktif ve yüksek derecede toksik silahlar olan seyreltilmiş uranyumlu füzeler de bulunuyor. NATO bu yasaklanmış silahlardan depolamaya devam ediyor.

7- Genişleme, ABD ve şirket hegemonyasına hizmet ediyor

NATO'nun Doğu Avrupa'ya genişleme politikası ABD hegemonyasını bu bölgeye taşıma amacını güdüyor. Arnavutluk, Bulgaristan, Estonya, Gürcistan, Litvanya, Romanya, Slovakya, Slovenya, Macaristan, Çek Cumhuriyeti ve Polonya NATO'ya üye oldu.

8- Askeri harcamalar yoksulluğu artırıyor

NATO'nun Avrupa'daki üyelerinin askeri harcamaları 10 yıl içinde yüzde 11 arttı. 2000 yılında NATO ülkelerinin askeri bütçeleri, dünyadaki toplam askeri harcamaların yüzde 60'ına karşılık geliyordu.

9- Çevre ve insan için tehdit

NATO, askeri tatbikatlarla, silah ve uçakların denenmesi için kullandığı alanlarda yaşayan halkların yaşamını tehdit ediyor.

10- Muhalefete düşman

NATO 40'ların sonuyla 50'lerin başında, CIA'nın isteği üzerine, en az 16 Avrupa ülkesinde anti-komünist paramiliter hücreler kurdu. Gladio adıyla tanınan bu örgütler 40 yıl boyunca toplumsal muhalefetleri hedef alan operasyonlar düzenledi.

İttihatçılıktan Kızıl Elma Koalisyonu'na

Türk Milliyetçiliğinin tarihi 1

Ulusçuluk akımlarının beşiği olan Avrupa'da ise 19. Yüzyılda, bu akımın farklı biçimleri ortaya çıktı. Fransa, İngiltere ve diğer batı Avrupa örneklerinde olduğu gibi, merkezi otoritenin erken tarihlerde sağlandığı güçlü mutlak monarşilerin oluştuğu ülkelerde milliyetçilik anlayışı, aynı siyasi birimde gönüllü olarak yaşamaya ve vatandaşlık esasına dayalı "teritorial" bir biçim alırken, Doğu Avrupa'da ise çok uluslu pre-kapitalist imparatorluk türü siyasi formasyonlar yada dağınık prenslikler ve devletçikler nedeniyle daha farklı vurgulara sahipti.

Türk milliyetçiliği de her ne kadar Fransız milliyetçiliğine benzetilmeye çalışılsa da, pek çok yönüyle yukarda belirttiğimiz ikinci kategoriye uymakta. Osmanlı İmparatorluğu da tıpkı benzerleri gibi transetnik bünyeye sahip, pre-kapitalist bir siyasi formasyondu. Özellikle milliyetçilik akımlarının etkisi ile ülkenin pek çok bölgesinde ulusal topluluklar İmparatorluğa karşı ayaklanmaya başlarlar.

Parçalanma karşısında, Osmanlı bürokrasisi geleneğinde gelen modernist jönTürkler ve onların örgütü İttihat ve Terakki, önceleri Osmanlıcılık fikrini öne sürer. Bu olgunun özünde bütün unsurların "Osmanlılık" üst kimliğinde birleştirilmesi idi. Fakat bu önerinin pek gerçekçi olmadığı 1912-1913 yıllarda yaşanan Balkan Savaşları ile ortaya çıkacaktır. Diğer yandan 1910 Yemen isyanı ve 1912'de Arnavutluk'un da bağımsızlık ilan etmesi ile Müslüman toplulukları da Osmanlı içersinde tutmanın mümkün olmadığı anlaşılmıştı. Bunun üzerine İttihatçı kadrolar "Türkçülük" akımını keşfedeceklerdir.

Dönemin milliyetçilik anlayışı çerçevesinde şekillenen temel politikalarına geçmeden önce Türk milliyetçiliğinin temel kaynakları üzerinde durmak gerekiyor.

Türk milliyetçiliği aslında büyük ölçüde imparatorluk dışında ortaya çıkan çalışmalardan ve akımlardan beslenmiştir. 1800'lerde Avrupa'da yaygınlaşan ve oryantalizmin bir alt dalı biçiminde gelişen Türkoloji çalışmaları, 1890'larda Macaristan'da beliren Turancılık akımı ve Yusuf Akçura, Ahmet Agayev (Ağaoğlu) gibi Rusya göçmeni Türklerin kimi yazıları Osmanlı'da gelişen Türkçülük akımı üzerinde etkili olmuştur. Özellikle Rusya göçmeni Türklerin etkileri vurgulanması gereken husustur.

Burada, Yusuf Akçura'nın "Üç Tarzı Siyaset" (1904) adlı makalesi bir dönüm noktası olarak kabul edilebilir. Akçura makalesinde, bugüne kadar İslamcılık ve Osmanlıcılık gibi politikaların uygulandığını fakat bu politikalar yerine asıl kurtuluşun bütün Türkleri bünyesinde toplayacak bir birlikten geçtiğini ileri sürer.

Türk milliyetçiliği ittihatçılar arasında ilgi görmesine karşın asıl resmi politika haline gelmesi 1910'lara rastlar. Bilhassa İttihat ve Terakki'nin iktidarı tamamen ele geçirdiği 1913'ten sonra daha etkin hale gelir. Türk milliyetçiliği de çağdaşı geç milliyetçilikler gibi yayılmacı, pan-türkist (turnacı) ve ırkçı eğilimleri barındırır. Yine Türk ve Müslüman nüfus temeline dayalı bir türdeşlik yaratma amacı gütmektedir. Bunun için özellikle azınlık milliyetler üzerinde baskı, göç ettirme ve asimilasyon uygulanacaktır.

Önce Türkçülük düşüncesini yaymak için Türk ocakları, Türk Gücü Derneği gibi oluşumlara gidilirken, fikir ve edebiyatı alanında da "Genç Kalemler", "Türk Yurdu" gibi dergiler yayım hayatına başlar. Zor politikalarını kullanabilmek içinde Teşkilat-ı Mahsusa adlı paramiliter gizli bir örgüt kurulacaktır.

Ve ilk göç ettirme politikaları Ege'de Rumlara yönelik uygulanır. 1913 ve 1915 arası köy baskınları, yıldırma ve öldürme gibi faaliyetler nedeniyle 100 bin ila 200 bin arasında Rum'un göç ettiği tahmin edilmektedir. Bu arada 1.Dünya Savaşı'nın patlak vermesi ile birlikte İttihatçılar da "Turan imparatorluğu" hayali ile Savaşa Alman emperyalizmi tarafında katılırlar. Dönemin Alman emperyalizmi ile İttihatçıların Turan politikası büyük ölçüde çakışmaktadır.

Savaş bahanesi ile Ermenilere yönelik tehcir ve katliam da kolaylaşmış olur. Göç ettirme ve katliamlar sonrası boşalan yerleşim yerlerine özellikle Balkan Savaşları sırasında göç eden Müslüman Türkler yerleştirilecektir. Ayrıca Rum ve Ermenilerin göç etmesi, milli Türk burjuvazisi yaratma çabasında büyük kolaylık sağlar, böylece Türk ve Müslüman unsurlara büyük bir mülk ve servet aktarımı gerçekleşmiş olur. Yine Türk-Müslüman burjuvazisini geliştirebilmek için "milli iktisat politikası" belirlenir ve bu çerçevede İtibar-ı Milliye Bankası kurulur.

Onur Öztürk

Pardon gençler apolitik mi dediniz?

Geçmiş darbelerle hesaplaşamamış, üstelik, 80 sonrası gençlerin apolitik kuşak olduğunu iddia eden 'politik kuşakların' pisliğini temizlemek için 21 Haziran'da darbeye karşı çok fazla genç yürüdü.

Gençlerin yoğun olarak katılımına bu yürüyüş en yakın örnek ama ilk ve tek değil. Gençler özellikle son on yıldır dünyanın her yerinde, hareketin göbeğinde asli bir unsur olarak sokaklarda.

Doğrusu şimdiki gençler ne kapitalizmi seviyor ne darbeyi, ne de apolitik olmayı. Onlar mücadeleyi seviyor.

Anti-kapitalizm

Seattle'dan, Prag'a, Cenova'ya; 3. dünya ülkelerinin borçlarının silinmesi için sokaklara çıkan, antikapitalist hareketi büyüten, militanca çatışıp, dörtlü kortejler olmadan düdükleriyle seslerini duyuranlar gençler değil de kim?

Bugün gençler yeni liberal saldırıların karşısında mücadeleyi örmekle meşgul. Fransa'da, Şili'de, Yunanistan'daki hareket kadınların, gençlerin, öğrencilerin direnişini ve kazanımlarını görmek için sayısız örnekten birkaç.

Hrant'ın arkasından yürüyen yüzbinler akıllardan silinecek gibi değil: Okulunu kırıp, formaları ile yürüyüşe katılan liseliler başta olmak üzere kalabalıktaki gençleri görmezden gelmek mümkün mü?

Cebeci Kampusu'nda güvenliğe karşı küçük bir hareketin bile hızla kitleşelleştiğini, ODTÜ'de kantin boykotlarında binlerce öğrencinin yürüdüğünü unutabilir miyiz?

Geçen 1 Mayıs'ta sokağa çıkılabilen yerlerde liselilerin ağırlığını hatırlamamak mümkün mü?

Sol kafasını çevirip bakma zahmetine girmezken, sistemin en korkunç tahribatı küresel ısınmaya karşı eylemler örgütleyip Kyoto'yu imzalatan 'apolitik gençler' şimdi zaferlerini kutluyor.

Kyoto'yu hükümete çatır çatır imzalattığı gibi, darbeyi püskürtecek olan da "seksen-sonrası-apolitik-kuşak" olarak yaftalanan gençler!

Gençler hangi yürüyüşlere katılır?

187 yaşında değil, gençliklerinin baharında olduklarını ifade edebilecekleri yürüyüşlere katılırlar: Canlı, hareketli, renkli…
Protesto eden değil, somut talepleri olan ve zafer kazanmayı hedefleyen yürüyüşlere katılırlar…
Baskıyı kutsayan değil, baskıya ve kaynağına karşı olan yürüyüşlere katılırlar…

Peki hangi yürüyüşlere katılmazlar?

19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı için düzenlenen resmi törenlere katılmazlar, zorla götürülürler…
Tayyörlü teyzelerin bayrak salladığı Cumhuriyet mitinglerine katılmazlar…
Darbeciler ölse, cenazesine katılmazlar…
Askeri nizamlı, dörderli, bir metre aralıklı, tek tip kıyafetli yürüyüşlere katılmazlar…

bir film

21. Yüzyılda vahşi kapitalizm:

Yasak Bölge

La Zona,
Yönetmen: **Rodrigo Plá**
Senaryo Yazarı: **Rodrigo Plá**
Ülke: **Meksika,**
Süre: **97 dk.**

Yasak Bölge, yoksulluğun tam göbeğindeki cennetlerinde yaşayan zenginlerin, yoksullara duyduğu korkuyu ve öfkeyi bir arada sunan çarpıcı bir yapım.
Zengin bir grup insan, sefalet içindeki Mexico City'nin tam ortasında, yüksek duvarlarla çevrili ve ileri güvenlik sistemleriyle kuşatılmış lüks bir sitede, dış dünyadan izole bir hayat yaşamaktadır. Üç yoksul gencin bu özel bölgeye "sızmaları" ve hırsızlık yapmaları üzerine site yönetimi, yaşam tarzlarını korumak adına her yola başvurup kendi yasalarını vahşice uygulayacaktır.
Sınıfsal ayrımın bir duvarda somutlaştığı bu atmosfer Latin Amerika'da ve kimi yoksul ülkelerde yaşanan bir gerçeği gözler önüne seriyor. Film, kapitalist toplumun soğuk ve acımasız yüzünü hiç beklenmedik anlarda seyircinin yüzüne tokat gibi vuruyor. Filmin ardından, başka bir dünyanın sadece mümkün olmadığını uğrunda mutlaka mücadele edilmesi gerektiğini bir kere daha düşünmemek mümkün değil.

ANKARA

Ankara'da darbe karşıtı birleşik mücadelenin ilk adımları ODTÜ ve Cebeci kampusünde yapılan küçük toplantılar oldu. Bu toplantılardan çıkan eğilimle 8 Haziran'da "Demokratik alanda darbe yasaktır" başlığı ile ve çok geniş bir yelpazeyi kapsayan konuşmacılarla bir forum örgütlendi. 8 Haziran'da, 21 Haziran'da yapılması henüz planlanma aşamasında olan yürüyüşün duyurusu yapıldı.

Foruma katılanlara da duyurulan haftalık toplantılar yapıldı. 21 Haziran'a giden süreç, katılıma açık bir şekilde bu toplantılarda örgütlendi. Son hafta açılan standlarda yürüyüşün duyurusu gerçekleştirildi. Konur Sokak'ta açılan standa ilgi yoğundu.

Çok kısa zamanda yapılan duyuruya rağmen Ankara'dan atılan ilk adıma katılım oldukça iyi oldu.

Standlardan sesler

Standa gelen birkaç kişinin standımızdaki başörtülü arkadaşları hedef alan konuşmalarına şahit oldum. Başörtüsünden dolayı okula gidemeyen insanlara Genelkurmay ile aynı tavırla yaklaşıyorlar. Üstelik bizim aşağıdan verdiğimiz mücadeleyi de bölmek istiyorlar.

Standımıza gelen bir kişi bildirideki 60, 72, 80 darbelerinin hepsine birden karşı çıktığımızı okuyunca çok şaşırdığını 60 ve 80'e beraber karşı çıkanların varlığına çok sevindiğini söyledi.

Stand faaliyetinde dikkat çekici şeylerin başında, solun kemalizmle olan göbek bağı yüzünden sosyalistlerin darbeye karşı tavrının şaşkınlık yaratıyor olmasıydı. AKP'ye karşı mücadele edenlerin AKP'nin kapatılmasına karşı demokrasiyi savunması az da olsa solcu eskilerinden tepki gördü. Elbette bu genel ilginin yanında pek de önemsenmeyecek bir tepki.

İSTANBUL

Demokrasilerde darbe yasaktır

Darbeye karşı ses 19 Haziran'da Kadıköy'de yükseldi. "Demokrasilerde darbe yasaktır" toplantısı Müjdat Gezen Tiyatrosu'nda gerçekleşti.

Sosyalist İşçi yazarı Arife Köse moderatörlüğünde gerçekleşen toplantıda ilk söz Türkiye Barış Meclisi üyesi Hakan Tahmaz'ındı.

Tahmaz, bütün darbelere karşı olmanın ne anlama geldiğini açıkladı. 27 Mayıs darbesinin ilerici bir darbe olmadığını, aksine diğer darbelerin başlatıcısı olduğunu belirtti. Hakan Tahmaz, 28 Şubat darbesinin sendikal harekete, siyasete ve tüm topluma bir şekil verdiğini, bu şeklin emekçilere ve ezilenlere çok şey kaybettirdğini anlattı.

İkinci söz Zaman Gazetesi yazarı Yıldız Ramazanoğlu'nundu. Ramazanoğlu, darbelerin insanları böldüğünü, ancak gerek aşağıdan küreselleşme hareketinin gerekse birlikte mücadelenin insanları nasıl değiştirdiğini örneklerle anlattı.

Genç Siviller'den Turgay Oğur ise darbelerin insanları nasıl değiştirdğini, bugün darbeye karşı olan farklı kesimlerin yan yana gelmesinin önemine vurgu yaptı.

Son sözü alan Doğan Tarkan ise darbeye karşı mücadelenin kazanması için örgtlü işçi sınıfının kazanılması gerektiğini, bu yüzden solda kemalizmin mutlaka yenilmesi gerektiğini vurguladı.

70 kişi toplantıya katıldı.

Savaşa karşı birleşelim

Küresel BAK 14 Haziran Cumartesi günü Adana'da "Askeri Üslere Karşı Uluslararası Forum" gerçekleştirdi. Foruma Yunanistan'dan ve Kıbrıs'ın iki yakasından temsilciler ve İstanbul'dan Küresel BAK aktivistleri konuk olarak katıldılar. Adana Eczacılar Odası'nda yapılan forumun panelistleri Kyriakos Kiliaris (Kıbrıs Savaşı Durdurun Koalisyonu), Murat Kanatlı (Kıbrıs Savaşı Durdurun Koalisyonu), Sotirios Kontogiannis (Yunanistan Savaşı Durdurun Koalisyonu ve Nilüfer Uğur Dalay (Küresel BAK) oldu. Forumun başkanlığını Yıldız Önen yaptı.

Yunanistan savaşı durdurun koalisyonu temsilcisi Sotiris Kontogiannis

"Yıllardır binlerce sendikacı, öğrenci, işçi, barış aktivistinin Suda üssünün kapatılması için yüzlerce gösteri düzenliyoruz. Atina'daki Amerikan elçiliği önünde defalarca gösteri yaptık. Biz Suda'ya, siz İncirlik'e, İtalyanlar Vincenza'ya karşı mücadele etmeye devam edeceğiz. Amerikan'ın Avrupa'da üsleri genişletme ve yenileme çabalarını boşa çıkartmalıyız.

Ama mücadelemiz bununla sınırlı değil. Üslere karşı mücadele Irak, Afganistan ve Filistin işgallerine karşı mücadelenin, savaş karşıtı hareketin bir parçasıdır. Amerika yenilmek üzeredir, İran'a yönelik saldırı tehdidi köşeye sıkışmış kedi tepkisidir. Tırnaklarını çıkarmış canavarın görüntüsü korkunçtur, ama bu canavar yenilmek üzeredir. Amerika her gün Vietnam kabusuna daha da fazla yakınlaşmaktadır. Vietnam'daki yenilgi Amerika'nın yıllarca kara savaşına girmemesiyle sonuçlandı.

Şimdi Amerika'nın Irak'ta, Afganistan'da yenilmesinin sonuçları müthiş olacaktır. Yenilgiden sonra milyonlarca insan sokaklarda kendi mücadelelerinin sevincini kutlayacaklardır. Bu zaferin geleceğine inanmak ve savaş karşıtı hareketi büyütmeye devam etmek gerekiyor. Bunun ilk adımı Küresel BAK üyesi olmaktır."

Kıbrıs Türk kesiminden Murat Kanatlı .

"Kıbrıs'ta iki tane İngiliz üssü var. Nükleer ve kimyasal silahların depolandığı Agratur ve Dikelya üslerinde, 1500'ü hava gücü ve 2300'ü kara gücü olmak üzere, toplam 10000 İngiliz askeri ve sivil personel bunların aileleri barınmaktadır. Dikelya'daki çok gizli haberleşme merkezi, İngiltere'deki Cheltenham istihbarat merkeziyle ilişkilidir1. Üsler, ada topraklarının 254 kilometrekarelik bölümünü kaplamaktadır ki bu, adanın yaklaşık % 2.7'sine karşılık gelmektedir.

Savaşlarda sadece bu üsler değil hava sahası da rahat rahat kullandırılmaktadır. Hem Irak savaşında hem İsrail'in Lübnan saldırısında hava üsleri tam gaz kullanıldı. Adanın kendisi bir savaş gemisi gibi kullanılıyor. Biz güneydeki kardeşlerimizle birlikte buna son verdirmeye çalışıyoruz. Amacımız adamızın tamamen silahsızlandırılmasıdır."

Rum kesimden gelen Kyriakos Kiliaris:

"15 Şubat 2003'te dünyaya yeni bir hareket damgasını vurdu. The New York Times gazetesine 'artık dünyada iki süper güç var: biri Amerika diğeri Kamuoyunun gücü" diye başlık attıran bu hareket çok hızlı bir şekilde yayıldı. İngiltere'de, İtalya'da milyonlarca insan yürüdü. Türkiye'de 1 Mart zaferi kazanıldı.

Bu hareket Kıbrıs'ta da etkili oldu. Sınırların kaldırılmasıyla birlikte Türk-Rum iki toplumlu bir savaşı durdurun koalisyonu kurduk. Savaş karşıtı mücadeleyi beraber örgütlemeye başladık. Onlarca gösteride Türkçe-Rumca sloganlar attık. Birbirimizi anlamaya, tanımaya başladık. Beraber iş yapabileceğimizi gördük, çünkü düşman ortaktı: savaş tacirleri ve onların işbirlikçileri.

Savaş karşıtı harekette edindiğimiz deneyimlerle şimdi adanın bölünmesine karşı ortak mücadeleye başladık. En son yaptığımız bir anmada Türk ve Rumlardan ailelerini kaybedenleri bir araya getirmeye başladık. Birbirimizin acılarını hissetmeye başlamamız bizi daha da yakınlaştırdı. Kıbrıs'ın kurtuluşu bu hareketten çıkacaktır."

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok 366 Topkapı, İstanbul ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Eşcinsellerin kurtuluşu heteroseksülleri de özgürleştirecek

Lambdaistanbul'u kapatmayın!

Homofobi, bir erkeğin hemcinsine hissettiği yakınlıktan duyduğu korku ve bu korkudan doğan nefret 2000 yıldır hüküm sürüyor.

Ancak insanlık tarihinde heteroseksüellik her zaman hakim ilişki biçimi olmadı. Antik Yunan'da ve Osmanlı'da uzun yıllar boyunca hakim ve yüceltilen ilişki biçimi erkeğin erkeğe aşkıydı.

Bir çok sanayileşmemiş toplumda da eşcinselliğin aynı hayvanların dünyasındaki kadar sıradan ve doğal olarak yaşandığı biliniyor.

Kadınların kadınlarla kurduğu ilişkilerse dah az az saldırıya maruz kalarak bir kenarda hep yaşandı.

Eşcinsellik, hem cinsine ilgi duymak ve sevmek, doğal olarak taşıdığımız cinsiyet rollerini değiştirmek, farklı yönelimlere sahip olmak her zaman iktidarların hışmını çekti. En büyük şiddet ise kapitalizmle birlikte geldi.

Heteroseksizmin yüceltilmesi

Kapitalizm, yahudi düşmanlığı, cinsiyetçilik gibi homofobik gericiliğe de sahip çıktı.

Her gün sermaye birikimi için yaşayan proleterler modern aile denilen cendereye sokuldu. Cinsellik doğurganlığa indirgendi. Eşcinsellik ahlaksızlık ve sapkınlık, heteroseksüellik ise normal olarak ilan edildi. Amaç yeni işçi kuşaklarının üretim için yaratılmasıydı.

Eşcinsel varoluşun kendisi kapitalist aileye karşıydı. Doğurganlık amacı taşımayan cinsellik yeni işçi kuşakları yaratmakla hükümlü kılınan kadın ve erkek işçiler için tehlikeliydi. Travesti varoluş ise her şeyi kökünden dinamitliyordu. Kadın ve erkek cinsel yönelimlerin bir arada karmaşık varoluşu sisteme açıktan meydan okumaydı.

Kapitalizmin zafere ulaştığı 19. Yüzyıl'dan itibaren eşcinsellere karşı savaş tırmandırıldı. Kadınsılık modern edebiyat ve basın tarafından zayıflık ve alay konusu haline getirildi.

Amaç eşcinsellerle hete roseksüllerin yolunu tamamen ayırmaktı. Buna rağmen başta Fransız devrimleri olmak üzere kapitalizme karşı verilen tüm sosyal mücadelelere eşcinseller de katıldı.

Katliamlar

20. Yüzyıl'da başlayan emperyalizm dönemi ise homofobinin bir devlet politikası haline gelmesine yol açtı.

Almanya'da 1933 yılında iktidara gelen Nazilerin eşcinselleri gaz odalarında katletti.

Hitler'in temizliği sürerken Stalinist Rusya'da aynı yolu izliyordu. SSCB resmi doktrinine göre eşcinsellik hastalıktı, tedavi edilmeliydi. Eşcinseller akıl hastanelerine kapatıldılar, Gulag takım adalarına yollandılar. Çoğu öldü.

Eşcinsellere hoşgörüyle yaklaştığını iddia eden Batı'da ise geyler ve lezbiyenler kimliklerini her zaman gizlemek zorunda kaldı. Bunu yapmadıkları zaman sosyal hayattan dışlandılar.

Homofobinin haçlı seferi ise tabi ki Bush'tan geldi. Dünyayı kana bulayan Bush ve çetesi ABD'de eşcinsel evlilikleri ve haklarına karşı savaş açtı.

Sosyalistler homofobik nefrete, eşcinsellerin aşağılanmasına, ayrıma maruz kalmalarına, sokakta dövülmelerine ve öldürülmelerine seyirci kalamaz

Homofobi insanların bir bölümüne tarifsiz acılar yaşattığı gibi işçileri de bölüyor.

Eşcinsellerin kurtuluş mücadelesi sosyalizm mücadelesinin bir parçasıdır. Başka bir dünyada homofobiye yer yok!

LGBTT ONUR YÜRÜYÜŞÜ
29 HAZİRAN (Pazar)
15.00 Taksim tramvay durağı
DSİP, anti-kapitalistleri, işçileri, özgürlük isteyen herkesi Lambda'nın kapatılmasına ve homofobiye hayır demeye çağırıyor

Daha fazla 68 Stonewall yeniden!

Yıl 1969. ABD'de siyahlar, öğrenciler, kadınlar, işçiler ayakta. Manhattan'da Stonewall eşcinsel barında gerçekleşen parti polis tarafından basılır. Eşcinseller dövülür, yerlerde sürüklenir. Eşcinseller karşı koyar ve iki gün boyunca sürecek eşcinsel isyan başlar.

Stonewall ayaklanması eşcinsellerin kurtuluş mücadelesinin başlangıç tarihi. İsyan bir çok algıyı değiştirdi. 68'de normal ve anormal ayrımını reddeden gençler "hepimiz biseksüeliz" sloganını yükseltti. Dünyada eşcinseller kitlesel olarak hak arama mücadelesine atıldılar. Kendi örgütlerini kurdular. Eşcinseller her zaman diğer ezilenlerle birleşmeye çalıştı. Bayraklarına gökkuşağının yedi rengini aldı. Homofobiyi, transfobiyi, cinsiyetçiliği, ezilenleri bölen her şeyi yenmek yeni bir 68'le mümkün. Yeni Stonewall'larla dünyayı değiştireceğiz.

Eşcinsel Onur haftası başladı

Mahkeme tarafından "ahlaksız" olduğu gerekçesiyle hakkında kapatma kararı verilen Lambdaistanbul tarafından düzenelenen 16. LGBTT Onur Haftası başladı.23-29 Haziran tarihlerinde İstanbul Taksim'de gerçekleşecek onur haftasında atölyeler, fim gösterimleri, paneller gibi bir çok etkinlik düzenleneiyor. Amaça homofobiyi yenmek. Daha ayrıntılı bilgi ve programa ulaşmak için: www.lambdaistanbul.org

panel:

Dans edemeyeceksek, bu bizim devrimimiz değil!

Lale Akgün (Milletvekili, Sosyal Demokrat Parti - Almanya)
Ufuk Uras (Milletvekili, Özgürlük ve Dayanışma Partisi)
Elif Karan (Emekçi Hareket Partili LGBTT'ler)
Meltem Oral (Küresel Eylem Grubu, DSİP üyesi)
Ozan Ersan (Genç-Sen)
Moderatör: Devrim Sezer (Kaos GL İzmir)